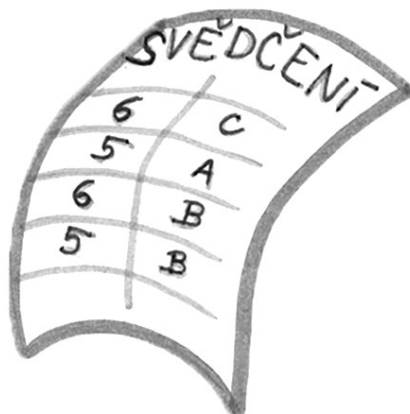

PORGazeen 65

Rok se s rokem sešel a už tu máme zase konec školního roku. Mám trochu problém neskouznout ke klíšé nostalgického vzpomínání a přemítání nad tím, jak ten čas letí a že je šílené, že jsou tady zase prázdniny. Blablaba. (Poznámka na okraj, co fakt je šílený, je to, že v září máme svoje primány! Jestli tohle některý z nich, nebo někdo z řad jejich maminek a tatínek, čte, zdravím vás! A těším se na Běstvinu!)

Ted' ale něco trochu serióznějšího. Často slýchám ohlasy, že Porgazeen nikdo nečte. Pokud to je pravda, není pravděpodobné, že si přečtete můj úvodník, ale tak kdyby náhodou...

Nebudu lhát, jako šéfredaktorku tohoto plátku mě to mrzí. Přes dvacet lidí tráví hodiny a hodiny svého volného času vytvářením časopisu pro vás, aniž by z toho cokoli měli. Ani ten výtisk zdarma nedostanou. A samozřejmě nemůžu nikomu nutit, co má a nemá číst, a doufám, že to tak nikdo z vás nevnímá. Ale apeluji na vás, čtěte Porgazeen. Když už ne pro své spolužáky, tak pro „Ducha PORGu“. Nikde jsem se zatím nesešla s kvalitnějším studentským časopisem, který funguje v zásadě soběstačně a má tak dlouhou tradici jako ten náš. Články v něm sice asi nevyhrajou literární soutěže, ale za přečtení myslím stojí. (Třeba já je všechny četla aspoň čtyřikrát.)

Šéfredaktorovat Porgazeen mě baví a doufám, že u toho ještě nějakou chvíli vydržím. Snad baví i naše redaktory psát, sběrače perel sbírat a ilustrátory kreslit. A snad naši sazečku a korektory jejich práce neotravuje k smrti. Ale co je nejdůležitější: snad to vy, naši čtenáři, aspoň trochu oceníte. Protože moje milovaná redakce si to opravdu, ale opravdu zaslouží.

Mno, tohle není jeden z mých nejpozitivnějších textů, ale je to něco, co mi už delší dobu leží na srdci. Tak abych to ukončila aspoň trochu hezky, ať už Porgazeen čtete nebo ne, užijte si prázdniny a uvidíme se v září!

Vaše Františka

Robotický maraton... 3	The Assassin ... 13
Rozhovor s Dominikem Ferim ... 4-5	NaKaši fest ... 14
Zdař Bůh! ... 6	Zlyžoval som Chopok ... 15-16
Vše co jste chtěli vědět o amerických primárních, ale báli jste se zeptat ... 6-7	Moje zuby ... 17
Sportgazeen ... 7	Mladší sourozenci ... 18
Tipovačka ... 8	Sekaná ... 18
Ceilidh ... 8-9	Vědecké vtipy ... 19
Zákon a příplatek ... 9	Chcete být milionářem ... 20
Tenkrát na severu ... 10	Rok 2015/16 ve fotkách ... 20-22
Štěpánovo seriálové okénko ... 10	Perly ... 23
Lidovky jsou taky cool ... 11	
Mini recenze ... 11	
Mikoušovo hudební vokno ... 12-13	

stalo se

Jak vám dupou králíci? * Poslední zvonění se obešlo bez živých červů i svlékání se. Zíráme.* Septima se mění v rodinný domek - obývák, kuchyňka, brzy snad i rodinná fotka * Na půdě je hic, klimatizace se asi do rozpočtu nevešla * J.T. kadeřníkem, M.A. nedoporučuje * Hot měšťák Na Korábě * opuštěné septimánky si brousí zuby na nižší gympl. O.G., Š.L., J.S., J.S., J.S., J.L. dokonce i vlastní primání neuniknou obdivování starých pan v přízemí * Ovšem opuštění septimáni jsou na tom nejinak. Být terciánkou, dala bych si pozor na T.Č. Pepřový sprej není nikdy od věci * M.B. byl nakaši s K.K. z np * K.Z. nakaši s P.J. * Jako fakt? Radši se drž O.V. * tvoje máma s tvým tátou * Sekundánky mění idoly: Š.L. porazil O.G. * P.M. slepila své zlomené srdce a je na lovu. Porve se s A. R. o hokejového nadšence J.S. ? * A.M. usiluje o M.T. * M.K. provokuje. Bylo něco s T.Č.? s M.A.? A.CH.??? * O.V. prozatím doštěkal, ted' z něj prý bude šermíř * O.H. to má komplikované s A.J. * Stállice DHDH, ERJD, AZJŠ, ACHŠJ, NDPV, indové THJT, LSČ, K.P. + ten hrozně starej a pořád,alejakdlouhoještě, PVMA * B.K. alfasamcem fb. Komplimenty lítají a dámy se rdí, že A.N. a T.H.? * P.K., nedávný absolvent, nadále ostrouhává s K.J., ta je v tomto ohledu ovšem poněkud.. militantní * M.M. se vyznal A.CH. Fiona se svého Šreka ale asi jen tak nepustí * A.L. se zdráhá jít do toho s N.T. Proč proboha? * Jiskří to i mezi profesory, K.F. pravidelně po obědovce mizí s M.T. * S.K., zbožňovaná všemi, Š.L. jakbysmet, ovšem jednostranná láska se nevyhne ani těm nejideálnějším to-be párům... * V.D. se hezky postaru dvoří P.K. přes e-mail * Taková romantička musí prastaré médium ocenit, vždyť milostný dopis, nebo milostný email, to je dneska už téměř to samé * F. N. to zásadně skřípe s E. D. * zatímco starší brácha zaklíná a chodí s fretkou, jeho mladší brácha snad pomalu spěje k mnohem lepšímu vztahu ;) N.K. * Že návraty ze zahraničí lámou srdce by vám potvrdil kde kdo. J. S., B. S. a nově i P.N.

Robotický maraton aneb S Karlem za oceán

Pokud nežijete na Marsu, určitě víte, že jsme založili robotický tým R.U.R. a přihlásili se do americké soutěže FIRST Robotics Competition (zkráceně FRC). A jelikož soutěž již máme s velkými úspěchy za sebou, rádi bychom se podělili o některé naše zážitky a zkušenosti.

Souboj s časem

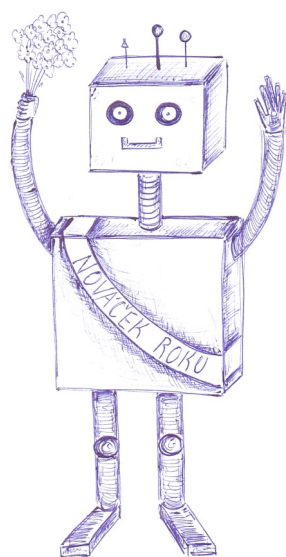
V soutěži FRC spolu každý rok zápasí tisíce týmů z celého světa. Cílem této soutěže je postavit robota, který dokáže co nejlépe uspět ve hře navržené organizátory. Příkladem takové hry může být fotbal, frisbee, anebo jako letos, dobývání středověké pevnosti. Od vyhlášení tématu hry a jejich pravidel mají týmy šest týdnů na postavení robota. Čas je tedy velkým nepřítelem a robot musí být od prvních plánů až do zašroubování posledního šroubku hotov za tuto krátkou dobu. Abyste si ale nemysleli, roboti nejsou žádná prd'olátka. Aby uspěli v připravených hrách, musí být poměrně velcí a výkonní. Váhový limit je zhruba 50 kg a robot je často vyšší než 1 m.

Jak už jsme zmínili výše, tématem letošní hry bylo dobývání středověké pevnosti. Roboti měli za úkol překonat opevnění hradu a střílet pěnové míče na soupeřovu věž. FRC však není jenom o soupeření, ale podporuje i spolupráci. Týmy bojují ve vylosovaných aliancích po třech, a proto je potřeba se předem domluvit na společné strategii. My jsme se např. s naším robotem Karlem zaměřili na menší bodované úkony, jako je přejezd překážek, a na obranu. Střílení míčů jsme přenechali zkušenějším týmům.

Minnesotské úspěchy

Týmy nejprve soutěží v regionálních kolech, a jelikož evropských týmů je zatím velmi málo, museli jsme se na začátku dubna vypravit do americké Minneapolis. Zde se nás ujal partnerský robotický tým z Breck school, který nám poskytl ubytování, a také velkou podporu a pomoc.

Ačkoliv samotná soutěž začínala až dva dny po příletu, nebylo času nazbyt. Robot se musel vybalit, zkontrolovat, jestli se něco nerozbilo, a projít inspekci, zda je v souladu s pravidly. Také probíhaly cvičné zápasy a my jsme si rovnou vyzkoušeli opravu robota (rozbil se nám přední manipulátor). První den a půl samotné soutěže probíhaly kvalifikační zápasy. I přes některé problémy jsme skončili na úžasném 21. místě. To ale ještě nebyl konec. Odpoledne totiž probíhalo finálové play-off, v němž soupeřilo osm nejlepších týmů v aliancích, které si sami vybrali. K našemu velkému překvapení a také radosti si nás vybrala třetí nejlepší aliance, se kterou jsme se pak probojovali až do úplného finále. Tam jsme sice prohráli, ale proti jednomu z nejlepších týmů z celé FRC. Z Minnesoty jsme si dovezli hned tři ceny (nejlepší nováček, finalista a nejvíce inspirující nováček) a, pro nás nejdůležitější, divokou kartu, která nás dostala do světového finále v St. Louis.

→ **KAREL**

St. Louis bez zastavení

Následující dva týdny byly velmi hektické. Museli jsme zorganizovat další cestu do USA, sehnat finanční prostředky a také dohnat zameškanou látku. Přesto jsme po 14 dnech znovu stáli na letišti Václava Havla a čekali na letadlo směr Amerika.

Hned po příletu do St. Louis jsme zjistili, jak je tato akce obrovská. Už na letišti nás vítali organizátoři a pomohli nám se rychle zorientovat. Po městě se všude nacházely billboardy, které šampionát propagovaly. Samotná soutěž se odehrávala ve sportovní aréně, která pojme až 66 tisíc diváků. Účastnilo se přes 600 týmů, a proto, aby finále

netrvalo moc dlouho, byly rozděleny do osmi menších divizí.

Dva kvalifikační dny jsme se drželi opravdu skvěle. Navzdory prognózám, které nám předpovídaly až 8 proher, jsme nakonec prohráli pouze tři hry, jednu remizovali a vyhráli. K tomu nám pomohla i přídavná obranná stěna, kterou jsme ve vzácných chvílích klidu navrhli a zkonstruovali. Hlavně ke konci soutěže jsme si však hodně mákli. Během jedné delší pauzy jsme museli vyměnit hlavní řídicí jednotku, motor předního manipulátoru, přenýtotvat řetězy předních manipulátorů, nařezat a nalepit prasklé plexisklo držící veškerou elektroniku, zapojit dva kabely, jež nám znemožnily ovládnutí předního manipulátoru při předchozím zápase, a spojit přelomené přední manipulátory. Taktak jsme to stihli před začátkem dalšího zápasu. Nakonec jsme se v naší divizi umístili na krásném 24. místě a za dvojdivizi Hopper-Newton dostali cenu za nejlepšího nováčka. Do play-off jsme tentokrát už nepostoupili. V klidu jsme tedy zabalili robota a už bez stresu si užili velké finále.

Adios, příští rok!

Celý šampionát byl velmi náročný. Do postelí jsme se dostávali většinou až po jedenácté hodině a pravidelně se vstávalo již o půl šesté. Pracovalo se od rána do večera, 18 hodin denně. Přesto byla celá akce pro nás jedním velkým zážitkem. Poznali jsme nové lidi, získali spoustu zkušeností, vyzkoušeli si, jaké to je být součástí takto ohromné akce, a hlavně si to pořádně užili. Rozhodně máme v plánu se příští rok vrátit a doufáme, že se podaří navázat na letošní úspěchy. Pokud byste se chtěli dozvědět víc, můžete navštívit naše facebookové stránky PORG Robotics – FRC #5996, nebo se například podívat na stránky českého rozhlasu PLUS, který naši cestu podrobně zaznamenával.

Jaromír Šolc a Jáchym Solecký, septima, Sofie Solecká, kvarta

S DOMINIKEM FERIM

o pěkných holkách, síle sociálních sítí a Karlu Schwarzenbergovi

Před pár týdny jsme se s Johankou a Norou zúčastnily besedy s pěti mladými a neuvěřitelně zajímavými lidmi. Jeden z nich byl Dominik Feri, a protože jsme neohrožené a vždy připravené novinářky, pohotově jsme s ním udělaly rozhovor pro naše milované čtenáře. Zde ho máte! Akorát bych vás chtěla předem varovat, obsahuje několik sprostých slov a spoustu nespisovné češtiny, takže pokud jste nevinné dítě nebo grammar nazi, radši nečtěte. Ale vy ostatní s chutí do toho!

Pro začátek bych tě chtěla poprosit, jestli by ses nemohl v krátkosti vlastními slovy představit.

Jmenuju se Dominik Feri, je mi 19 let, jsem radní statutárního města Teplice...

Ne ne ne, vlastními slovy!

Tak, co dělám. Moje prvotní úloha, která vyvstává z mojí politický funkce, je popularizovat politiku. Nikoliv propagovat nějakou stranu, a už vůbec ne nějaký názorový vymezení, ale propagovat ten všeobecný a všeobjímající zájem o politiku a společenský dění. A to se snažím realizovat jak přednáškama po republice, tak i přes svůj facebookový profil.

Tak rovnou k tomu facebookovému profilu, jak jsi s tím vůbec začal?

Se zájmem?

Ne, já myslím, kdy ses rozhodl začít se veřejně prezentovat na Facebooku?

Ne ne ne, já odpovím na ten zájem (smích). Protože není zásadní ta politika a občanská angažovanost, ale zájem obecně. Zájem o něco, o fotbal, hokej, pěkný holky... Ne, o pěkný holky ne (smích). Prostě nějaký koníček, a když má člověk koníček, tak na svět nahlíží úplně jinejma očima, jakkoliv banální se to může zdát. Když má člověk koníček, tak má minimálně nějakou možnost, jak uniknout z toho špatného světa, kterej je ale v důsledku špatnej jenom domněle. A já jsem s tím začal už v patnácti, když jsem začal dávat starý fotky Teplic na Facebook a strašně mě to chytlo.

Myslím, že zájem o veřejnej prostor a město tady je, ale je utlumenej a lidi zaprvý neznaj žádný kanály, kterejma by mohli ten zájem realizovat, a za druhý jim nikdo nenaslouchá. A to se snažím měnit, ať už to je na úrovni Teplic nebo Česka.

Co konkrétně můžou aktivní středoškoláci dělat, aby zlepšili společnost? A teď myslím něco konkrétního, ne jenom zajímat se o veřejné dění?

V první řadě, jakkoliv plytce to zní, tak by měli aktivní středoškoláci o tadytěch „závažnejch“ věcech debatovat se svejma ne až tak aktivníma spolužákama, a nějak je

do toho vtahovat. Jenže člověka, kterej kašle na politiku, nemá zájem o veřejný dění, do toho nevtáhneš tak, že mu ukážeš tiskový zprávy a budeš ho zahrnovat pro něj nepochopitelnejma a nechopitelnejma informacema. Musíš mu to podat ve stravitelný formě. Což může bejt humor, nadsázka, satira, cokoliv takovýho. Pak se ten člověk začne sám zajímat. Už jenom proto, že velká část toho humoru je kontextuální. Když přizveme nějaký lidi, který jsou mimo, a uděláme si tady prdel třeba z Babiše, tak to ten člověk, kterej není úplně z tady tý skupiny, nebude chápat a třeba se začne pít a zajímat.

Ještě k tomu Facebooku, jaká je nejbizarnější věc, co se ti díky němu stala?

To já teď nevím, já neumím historky, nejsem Miroslav Donutil... Těch věcí jsou desítky, ale nevybavuju si teď žádnou zásadní... (přemýšlí) I když jednou jsem šel na metro, nastoupil jsem do toho vagonu, kouknu se před sebe a tam nějaká holka četla můj profil a tak potutelně se usmívala. Vedle ní seděl nějaký týpek a měl tablet, kde byl taky otevřený můj profil a pak jsem se kouknul na levo a tam měl týpek taky tablet a byl na mým Twitteru. Tak to

už jsem se z toho pak málem zvenčul a byl jsem v rozpacích, co se to sakra děje. Vlastně to ilustruje přesně tu moc, kterou mají sociální sítě. Že si člověk radši přečte velmi lako-nickou, ne úplně zkratkovitou, ale koncetrovanou zprávu, která je atraktivně podaná, místo aby si přečetl nějakou dlouhou článek, kterej ho unudí k smrti. V tom je bohužel, anebo bohudík, smysl sociálních sítí.

Náš češtinář vymyslel plán, že když to bude s politikou moc špatný, tak ty založíš svoji stranu a s podporou mladých lidí porazíte tu starou generaci.

Řekni panu učiteli, že já jsem věrný člen TOP 09.

Takže žádné odtržení nebude? (smích)

Ne, realizovat politiku pro určitou sociální skupinu jako hlavní tezi není průchozí. Ukázalo se to už v devadesátých, kdy tu byla strana Důchodci za životní jistoty, úplněj nesmysl. A z prostýho důvodu, taková strana není schopná trvalýho konsenzu. Můžeme se jako mladý shodnout, že chceme trávu, ale pak už se neshodneme vůbec

na tom, s kým jít do koalice. To znamená, že politický témata jsou tak všetečný, že není možný vytvořit stranu, která by byla homogenní jenom na základě určitý věkový skupiny. To, co má smysl, je zatahovat mladý lidi do politiky, a mít takovej program, kterej je osloví. A teď je otázka, co bude ten program, co mladý oslovuje? Oslovujou je drogy, oslovuje je školství, zdravotnictví? Já mám takovej dojem, že je neoslovuje nic z toho. Že to, co je oslovuje, jsou lidi, authority. To je ten důvod, proč se mladým lidem líbil Karel Schwarzenberg. Je to autorita. Mladý lidi věděli většinou prd o tom, jaká byla jeho dosavadní politika, ale šlo o tu mediální zkratku, že je důstojnej pán, že je slušně vychovanéj a slušně se vyjadřuje, proevropskej, kterej se nebojí mluvit s lidma. Politika pro mladý lidi stojí na idolech, jinak se nedá realizovat.

A cítíš právě kvůli tomu někdy odpovědnost za ten obsah, co postuješ, když ho vidí takový množství lidí?

Teď si mi nahrála krásnej smeč, protože rozdíl je v tom, že já mám osobní profil. A osobní profil znamená, že pouštím lidi do svého osobního života bez jakýhokoliv omezení. Já jim fakt neříkám sem ne a sem jo. Ten obsah jim dávám otevřeně, dám tam fotku jak jsem úplně nalitej a zároveň tam dám příspěvek, kterej se bude týkat třeba situace na Ukrajině. Tohle není úplně ideální forma pro všechny, nicméně tím propaguju, aby v politice byli lidi. Aby si na svoje profily na sociálních sítích nedávali upjatý fotky, jak navštívili dětskej domov a dali dětem nový plyšáky, místo toho třeba: „Šli jsme s manželkou do divadla“ anebo „Fandím: Češi do toho“. Něco takovýho, protože důvod, proč je Zeman na koni, proč je Babiš na koni, proč to v Polsku vypadá tak, jak to tam vypadá, proč tak hrozně jede Le Penová, vidím v nedůvěře v politiky, ve stranictví a v zastupitelskou demokracii. A když budou politici přístupný, tak nebude potřeba hledat „spasitele“ v podobě Zemana nebo Babiše, kterej ten zruďnej systém, tu hnusnou špinavou politiku pořádně vyčistí.

Takže ještě k tvým plánům do budoucna, když jsi říkal, že chceš zůstat v TOP 09, tak chceš teď dokončit vejšku a pak se nějak víc angažovat v TOPce?

To jsou velmi dobré otázky (smích). Vějšku určitě, a v tý TOPce taky zůstanu. Když najdu další mladý lidi, který půjdou do politiky a budou se v ní aktivně angažovat, tak já to dělat nebudu, já se chci žít v advokátní praxi. Ale když nikdo takovej nebude a ta politika bude v prdeli, a že se zdá, že tam máme velmi svižným krokem nakročeno, tak do toho asi půjdu.

Takže to je taková rezervní možnost.

No, kandiduju teďka na podzim v krajskejch volbách, na šedesátym místě, jenom tak jako pro forma a do sněmovny to je ještě daleko.

Máš něco, co bys vzkázal nebo doporučil mladým lidem, co chtějí vstoupit do politiky?

No, dobrá otázka... jste mladý, sakra, a z tady tý teze můžete vytěžit spoustu věcí. Když je někdo mladěj, tak má větší tendence k tomu prahnout po rychlý změně, což

není v politice vůbec na škodu. Politika je tak strašně zatahly prostředí, vlivem legislativy, vlivem lidský lenosti, vlivem dalších faktorů, jako je třeba politika koalice, takže jistá dravost tam vůbec není na škodu. Samozřejmě v určitejch mezích, protože je to o tom střetávání se, kdy se ta mladá energie střetne s těma strukturama nebo s tradičníma konzervativníma politikama, ale není to o tom, že se všichni povražděj, ale že to nějak zapadne do sebe. Třeba se zrychlí legislativní proces, budou rychlejší noční komunikace a takový věci. Takže nebojte se být draví. Do politiky se nedostanete jenom tím, že budete chodit v šestnácti v obleku a kravatě na schůzky mladěj konzervativců. To není jediná možnost, fakt že ne, naopak. Buďte mladý, buďte progresivní, nebojte se do toho šlápnout, protože nikdo jinej v konzervativní politice to pravděpodobně nebude, tak to buďte vy. To je takový strašně stařecký. (smích)

Rozhovor připravily Nora Třísková a Františka Tranová,
sexta

ANEŽKA A JÁRA

Jak dlouho spolu jste?

Dnes (19. května) je to přesně jeden rok a 7 měsíců.

Jak jste spolu začali chodit?

Pěšky. Nyní už jsme starší, tak občas přijde vhod i nějaký dopravní prostředek.

Co se vám na druhém líbí?

A: To až vám řeknu, tak se k Járovi všechny nahrnete a už ho v životě nespátřím.

J: Díky mnoha náhodám, jež se nedají jednoduše popsat, jsme si navzájem unikátní.

Co nejzajímavějšího či nejzábavnějšího jste spolu zažili?

Odpovídání na tento dotazník to rozhodně nebylo.

Máte nějaké rady pro udržení vztahu?

Nemáme, každý pár má své, které aplikuje pouze na sebe. Zobecnit nejdu.

Už jste se spolu někdy pohádali?

My? Nikdy.

Zdař Bůh! Aneb Jak tercie sfárala

Vypadalo to jako normální exkurze. Ráno se sejdem na Zličíně, autobusem dojedeme do Českého krasu, navštívíme Solvayovy lomy a Chrustenickou šachtu a odpoledne se na Zličín zase vrátíme. Z tohoto zpočátku zcela nevinného výletu se ale stala šílená akce plná bláznivých zážitků. Posuďte sami!

V půl deváté vystupujeme v Bubovicích. Příjemné jarní ráno a všeobecně dobrou náladu nám nekaží ani to, že nás málem přešla kolemjedoucí cisterna. Vydáváme se na cestu k Solvayovým lomům, kam přicházíme o necelou hodinu později a kde se nás ujímá ze začátku podivný, postupně ovšem čím dál vtípnější (bez ironie) průvodce, při jehož průpovídkách se smíchy třáslo celé muzeum. Vyjmenovat všechny by vystačilo na samostatný článek, ovšem jeho vyprávění o výbuších v dole („Kvůli tlakový vlně budete naplakávaný na stěnách a záchranáři vás potom přijdou seškrabovat, to je moc hezká práce... Jednou takhle bouchla lokomotiva a strojvedoucího našli o půl kilometrů dál, protože mu ze stropu visely vnitřnosti“), trefné postřehy ze života nejen horníků („Ty kanály byly plný metanu, a jak ten debil do jednoho z nich hodil vajgl, tak lítaly dekly po celý ulici“), stručný popis jízdy důlním vláčkem („A v těch vozejkách si nestoupejte, mohli byste

si rozbit hubu, až to vykolejí, to se taky vobčas stává“), jakož i vyprávění o radioaktivitě („Pokud je někde radon, je to půl na půl. Buď vás to posílí, nebo umřete. Třeba v Černobylu to bylo dobrý – mají tam tááááákovyhle slunečnice a krásy se čtyřma vemenama“) zůstane v naší paměti navždy. A laskavý čtenář určitě promine, že si mu jednu radioaktivní příhodu dovolím převyprávět.

To takhle žila jedna paní v Jáchymově a bylo jí hodně přes devadesát. Bydlela v prudkém kopci, každý den chodila několik kilometrů do centra na nákup a byla na svůj věk až neuvěřitelně vitální. Tak si bydlela v tom svém domečku a na jednou u dveří zazvonili vědci, že jdou změřit radioaktivitu. Babička je pustila dál a vědci se pustili do měření. Záhy to s nimi málem kleplo – naměřené hodnoty byly několiksetkrát vyšší, než je povolený limit pro ochranu zdraví. V domnění, že babka za pět minut umře, se jí zeptali, jak dlouho tady žije. Odpověď vědcům vyrazila dech: prý od narození. Vědci se urychleně rozloučili a pospíchali zpět do nížin. A pokud radon nezmizel, běhá tam na kraji Jáchymova veselá radioaktivní stařenka dodnes.

Asi po hodině jsme se s průvodcem rozloučili a vydali se směrem ke Chrustenické šachtě, před

jejímž obhospodařovatelem nás průvodce ze Solvayových lomů neopomněl varovat („Ten chlap je hodnej, ale nenaserte ho“). Cesta to byla vskutku strastiplná – málem jsme spadli z vyhlídky nad Svatým Janem pod Skalou, utíkali jsme na autobus po cestě, pro kterou je „tankodrom“ velmi lichotivé označení, a nakonec jsme museli v poledním žáru podniknout namáhavý kilometrový výstup. Ale nakonec jsme se dočkali – byli jsme u Chrustenické šachty.

Samotná prohlídka byla velmi zajímavá, lezli jsme po žebřících, prohlédli jsme si střelmistrovské pracoviště a jako bonus se v temných chodbách náhle zjevil průvodce ze Solvayových lomů. Závěrečná jízda důlním vláčkem byla velmi příjemnou tečkou za prohlídkou.

A tak nám veselou náladu příliš nezkažil ani řidič autobusu, kterého se smrtelně dotklo, že jsme nastupovali druhými dveřmi a ne prvními. Mimochodem, znali jste výraz „nevyšvihanci mizerný“? Neznali, co? Tak vidíte. Poděkujte neznámému autobusákovi a jedte se podívat do Solvayových lomů a do Chrustenické šachty. A motto pro dnešní den: „Když se chcete zbavit souseda, vezmete vápno... Kostru pak prodáte ňáký škole.“

Vojta Voska, tercie

Vše, co jste (ne)chtěli vědět o amerických primárkách, ale báli jste se zeptat

Donald Trump zase prohlásil nějakou blbost, Bernie Sanders opět hystericky máchá rukama a s newyorským přízvukem mluví cosi o politické revoluci a Hillary Clinton pro změnu něco o ženách. Americké primárky nelze nemilovat. Půl roku trvajících volební maratón se stal na těch pár měsíců nedílnou součástí mého života. Spíš než volby připomínají letošní primárky televizní show. Kdybych vám měl doporučit jeden komediální seriál, plný nečekaných zvrátů a těch nejbizarnějších postav, byly by to bezesporu americké primárky. Když si ale uvědomíte, že někdo z aktérů tohoto „seriálu“ se stane v lednu 2017 prezidentem Spojených států, komedie se změní v horor.

Hodně z vás asi neví, co to ty primárky jsou. Pokusím se aspoň nastínit, jak tento bizarní a chaotický systém, který nemá na světě obdoby, (ne)funguje. V amerických primárkách si dvě hlavní politické strany, demokraté a republikáni, vybírají kandidáta na prezidenta. Na kon-

ci nesmírně komplikovaného a dlouhého procesu tedy vzejdou dva kandidáti, kteří se na podzim utkají o post prezidenta. Primárky by se tedy daly přirovnat k situaci, kdy si u nás třeba ČSSD volí předsedu. S tím rozdílem, že v Americe se voleb může účastnit skoro každý a ne úzký stranický aparát a volby trvají nekonečných pět měsíců.

To zatím nezní tak strašně, ne? Háček je v tom, že si každá strana (republikáni nebo demokraté) v každém státě určuje, kdy a jak budou volby probíhat. V některých státech jsou opravdové primárky, tedy de facto normální volby, jinde volební shromáždění, někde může volit kdokoli, někde jen členové stran, někde vítěz bere vše, někde většinu, atd., atd. Výjimek a zvláštností je nespočet. Každopádně, na základě výsledků v každém státě se přidělují delegáti každému kandidátovi. Jakmile získá nadpoloviční většinu delegátů, stává se oficiálním kandidátem strany.

Na první pohled by se mohlo zdát, že je tento výběr kandidáta strany demokratičtější. Na papíře ano, ale v realu je to spíš naopak. Primárky totiž většinu amerických občanů vůbec nezajímají (Ty letošní jsou výjimkou, kdy je sleduje celý svět. Proč? Protože Donald Trump.) a volí v nich spíše radikálnější nebo velmi přesvědčení voliči. Z celého procesu tak často vzejde někdo, kdo je pro většinu nevyhraněných a středových Američanů spíš nepřijatelný. A pro tyto volby to platí dvojnásob.

V době, kdy budete číst tento článek, už bude po všem. Jako kdybyste dokoukali poslední díl oblíbeného seriálu. Zábava skončila a o často směšných, bizarních, šílených, ale i sympatických kandidátech, kteří v boji neuspěli, už zřejmě nikdy neuslyšíme. V srdcích těch, kteří primárky náruživě sledovali, ale zůstanou navždy. Budeš mi chybět, Johne Kasichu. Budeš mi chybět, Bene Carstone. Budeš mi chybět, Bernie. I ty, Jebe. Ale nevěšme hlavy, rýsující se „souboj titánů“ mezi Trumpem a Clintonovou slibuje strhující podívanou, máme se rozhodně na co těšit. *God bless America!*

David Chytil, sexta

Sportgazeen

LPGA – Turnaj 5

Od září až do dubna. Tak dlouho trval nejdelší turnaj, který byl kdy na PORGu zorganizován. A má ho na svědomí dvojice zakladatelů proslulé pingpongové ligy LPGA. V dubnu se odehrálo finále, tak si to pojďme shrnout.

Už na začátku září organizátoři slibovali, že pátý turnaj bude trošku jiná liga, ale 56 zúčastněných hráčů a hráček asi nečekal vůbec nikdo. Rozdělení do skupin podle indexu hráčů nám přineslo osm vyrovnaných skupin po sedmi hráčích. Z každé skupiny postupovali čtyři a byl to tuhý boj. Ještě před vánočními prázdninami byly zápasy ve skupinách uzavřeny. Šestnáct finále nám nabídlo mnoho napínavých a vyrovnaných bojů a také jeden profesorský duel. Aby toho nebylo málo, hrálo se způsobem na dva pavouky, což znamená, že i jedna prohra vás v turnaji držela, pouze jste sestoupili do tzv. pavouka smrti, kde pro vás každá prohra znamená konec. Jedná se o nový styl, který byl v rámci turnaje použit poprvé. A nakonec sehrál rozhodující roli v boji o triumf. Monstrózní náskok play-off části turnaje, který visel na nástěnce, se pomalu začal plnit. Favorité začali stoupat

výše, ale i smutnit po vyřazení. Pomalu ze začaly rýsovat dvojice pro čtvrtfinále. Napětí stouvalo, u pavouka si každý kontroloval nové výsledky a okolo stolu se při zápasech začaly tvořit hloučky fanoušků. Největší pozornosti se dostalo předfinále neboli finále prvního pavouka. Narazili na sebe dva favorité turnaje. Na utkání se přišlo podívat snad 20 nadšenců, kteří mohli vidět napínavý a trochu nervozitou svázaný boj. Z vítězství se nakonec mohla radovat Bára Zamazalová a stala se tak prvním finalistou turnaje. A mohla se tak těšit na svého finálového soupeře. Na konci března bylo hotovo a finále bylo domluveno. Dojde na opakovaný souboj dvou rivalů, kteří se už potkali v turnaji jednou. Finále se na rozdíl od ostatních zápasů hrálo na dva vítězné sety. 14. dubna o velké přestávce v tělocvičně. Tak zněly pokyny organizátorů. Tělocvična byla narvaná k prasknutí a na obou finalistech byla vidět značná nervozita. Finále bylo vyrovnané, jak má být, a všechny tři sety skončily nejtěsnějším možným výsledkem, a to 11:9. Nakonec se z vítězství radoval kvartán Jonáš Stoilov.

Obrovský obdiv si zaslouží oba organizátoři tohoto obřího tur-

naje, kteří nad jeho přípravou a realizací strávili spoustu volného času. Oba dva byli letos v oktávě a skládali maturitu, o to větší potlesk si Lucien Šíma a Honza Jílek zaslouží. Patří jim velký dík nejen za tento turnaj, ale i za všechny předešlé a taky za myšlenku turnaj ve stolním tenise na PORGu vytvořit. Od roku 2013, kdy vše začalo, těšili se turnaje obrovskému zájmu studentů i profesorů. Ale nebojte se, i po odchodu oktávánů na škole LPGA zůstane. Organizaci převzal Jáchym Solecký a také Štěpán Vácha s Filipem Chudobou, kteří chtějí připravit historicky první turnaj ve čtyřhře. Takže ještě jednou, Luciene a JJ, DÍKY MOC!

Jonáš Stoilov, kvarta

Pořadí podle indexu LPGA

1. Jonáš Stoilov 1473
2. Bára Zamazalová 1369
3. Lucien Šíma 1224
4. Denis Záhorovský 1194
5. Jaromír Šolc 1165

Pořadí v turnaji 5:

1. Jonáš Stoilov
2. Bára Zamazalová
3. Robert Klaus

Hokejová tipovačka

Celoroční turnaj PGA skončil a na naší škole tak nastal klid před sportovní bouří. PORGiáda, TV cup i Sportovní den se konají během června a moc pozdě na to, aby-chom o nich napsali. Zatímco porgánský květen byl sportovně klidný, v Moskvě se odehrálo mistrovství světa v hokeji. Proč si tedy neužít trochu pasivního sportu?

Účast v soutěži byla bezplatná (jinak by se asi zakázala), a tak se hrálo pouze o dobrý pocit, největšího hokejového experta na škole a zmínku o těch nejúspěšnějších v PORGazeenu. I přes malé či žádné výhry se do akce zapojilo 33 tipérů ze sedmi ročníků, což je pro mě, jako organizátora, velký úspěch. Hra byla rozdělena na dvě fáze: první, kde se sázelo na všechny postupující ze skupiny, a druhou, kde se vyplnila play-off část a tipovali se medailisti. Extra body šlo získat za správně určené umístění České republiky a Slovenska. Celý průběh soutěže jste mohli sledovat na školní nástěnce, kde byly každý den aktualizované výsledky i bodové zisky všech účastníků.

V obou skupinách se nacházeli tři jasní favorité na postup, a tak se v první fázi hrálo hlavně o body za tým na 4. místě. Převážná většina účastníků věřila národnímu celku Švýcarska a ve druhé skupině našim východním sousedům ze Slovenska. Oba dva týmy se však do čtvrtfinále neprobojovaly, což se velmi hodilo Filipu Miškaříkovi (kvarta), který díky tomu se třiceti body vedl soutěž. Za ním se však tvořila skupinka několika pronásledovatelů s 27 body, a tak bylo jasné, že rozhodovat se bude až na samotný závěr.

Naší reprezentaci před šampionátem nikdo moc nevěřil, ale výkony ve skupině byly nečekané a příjemně překvapily. Zatímco před turnajem bylo tipů na Česko v semifinále pomálu, po základních skupinách by číslo těchto tipů výrazně narostlo. Jenže v průběhu turnaje se měnit tipy nesmí. Po čtvrtetních čtvrtfinálových zápasech se do bojů o celkové prvenství dostala i Bára Zamazalová (tercie), která správně věřila všem čtyřem účastníkům. Všechno ale změnilo víkendové vyvrcholení turnaje. Největší množství bodů získala v medailových kláních Dominika Kodlová (kvarta) a tím si nakonec zajistila i celkové první místo a titul historicky první vítězky tipovací soutěže na PORGu. Za vítězkou zaostala o pouhé dva body Anežka Zemanová (kvinta), která také předvedla solidní výkon a přiblížila se hranici 100 bodů. A nakonec na bronzovou medaili dosáhl Filip Miškařík, který jako jediný dokázal odhadnout správně všech osm čtvrtfinalistů. Kvalitní tipy ale sestavilo všech třiatřicet účastníků a já bych chtěl všem tipérům poděkovat za účast a spoustu pozitivních ohlasů, které jsem obdržel. A pokud jste se svým výkonem nebyli spokojeni, nezapomejte, protože v příštím školním roce se můžete těšit na dvojnásobnou porci hokejových tipovaček. Kromě druhého ročníku z MS, tentokrát z Německa a Francie, se dočkáte i sázek na obnovený Světový pohár, který se bude konat v Kanadě. A nezapomeňte, že VYHRÁT MŮŽE KAŽDÝ!

1. místo Dominika Kodlová
2. místo Anežka Zemanová
3. místo Filip Miškařík

Ceilidh - skotská tancovačka aneb Žádný hněv a žádná rvačka

Jonáš Stoilov, kvarta

Britové jsou milovníky univerzálních řešení. Svědčí o tom například tak oblíbený kříženec lepicí a hokejové pásky – takzvaný „duck tape“ –, který už za století své existence zachránil život nejednomu domácímu kutilovi a uzdravil nejednu bradavici (opravdu!). Mnozí jistě už odhalili, že tímto netradičním poznatkem se snažím pouze oddálit moment, kdy ve svém článku o Británii stereotypně zmíním čaj, který je samozřejmě univerzálním řešením číslo jedna. „Cup-a-tea“ už zachránil tisíce, ba milióny životů

a nezáživných konverzací na sever od Doveru a na jih od Orknejí.

Není tedy divu, že i pro oslavy, slavnosti a narozeninové párty zdejší obyvatelé mají schované nějaké to eso v rukávu – něco, co vždycky zabere a rozproudí zábavu napříč generacemi a společenskými vrstvami, zrovna tak jako u nás třeba Dlouhá noc Helenky Vondráčkové! Ceilidh se čte jako české kejlí ve větě „Dorostenci kejlí v parku“ a připomíná staročeskou veselku. Základními prvky jsou kilty, housle, akordeon, příčná flétna, někdy irský buben, zřídka i tradiční niněra. Tancuje se v párech, čtveřicích, osmicích, kolečkách, nekonvexních komolých hyperjehlanech a vůbec jakýchkoliv tvarech, jak zrovna hraje muzika. Ale pozor, nemůžete si dělat jen tak, co chcete, každý tanec má svá pravidla, jež ale našťástí vždy předem vysvětlí vyvolávač (pro kvintu+: takový „Vavruška“).

Mezi nejoblíbenější tance patří ten nejenergičtější, ze kterého hlavně dámy zřídka vyvážnou bez modřin. Při Strip the Willow se totiž dívky popořadě „zatočí“ postupně se všemi chlapy v očekávání stojícími ve špalíru před nimi. A jelikož „těleso setrvává v klidu nebo v rovnoměrném přímočarém pohybu, nepůsobí-li na něj žádná vnější síla,“ zodpovědnost na straně chlapců zachytávajících dívky je nemalá. Správná slavnost, maškarní ples, svatba ani oslava narozenin se bez ceilidh běžně pro třicet až dvě stě lidí neobejde. Často se také stává, že

skotských písní k odlišným žánrům a „Loch Lomond“ se tak vymění za hity One Direction.

Ač se jedná o koncept uměle dotvořený skotskými obrozenci, jako byl třeba básník Rabbe Burns („skotský Mácha“), na jehož počest se každý leden pořádají tisíce takovýchto tancovaček i s večeří v podobě haggisu (jehněčí prejt), neeps (kedlubnové zelí) a tatties (bramborová kaše), těší se skotské skotačení mimořádné popularitě, dnes zvláště díky své verzatilitě, také v Anglii, Kanadě nebo Irsku jako „céilí“. Jinými slovy, když chcete uspořádat nějaké to mecheche a nevíte co by, nenajdete to v OBI, nýbrž ve zpěvníku skotských lidovek, stejně jako britští gentlemani už po staletí nacházejí rychlá řešení v hokejové pásce, jejich manželky v kari a jejich šlechta v čaji.

Petr Jakubčík, sexta

Zákon a příplatek

Jestli jste byli někdy na dostizích, v nějaké galerii nebo na mnoha jiných akcích, víte, že vstupné, které tu zaplatíte, je často nehorázně vysoké. Není tedy neospravedlnitelné, že si občas trochu ubereme a staneme se tak na pár minut mladšími, než doopravdy jsme. Je nutné si taky položit otázku: je zločin, když mlžíte o svém věku, nebo by mělo být spíše trestné, když je vstupné příliš vysoké? Povězme si tedy o dostizích. Proč neplatit nic, když je vám čtrnáct a půl, a proč platit 250 korun, když už vám je patnáct? A přesně to jsem si řekl.

Z patky jsem udělal ofinku a bez podezíravých pohledů jsem prošel na závodíště bez placení. Chtěl jsem si taky vsadit, a tak jsem se vydal prozkoumat kurzy sázek. Po odborném přezkoumání jsem odhadl, která sázka by měla být nejvýhodnější, a vydal jsem se k nejbližšímu sázkovému pulťíku. Až tam jsem si všiml nápisu: Sázky jsou povoleny osobám nad 18 let. Zanádal jsem, ale pak jsem si řekl, proč bych si i já nemohl vsadit mizernou dvojcifernou částku. A tak jsem si upravil vlasy, narovnal se, zkusil o něco hlubší hlas a vyrazil. Znovu mi to prošlo, paní u pulťíku nepojala sebemenší podezření, ihned mi vydala sázkový tiket. Nevím už, jestli jsem vyhrál nebo prohrál, ale potěšilo mě, že mi taková malá lest prošla. A v případě prohry by tu pořád bylo těch ušetřených 250 korun...

Otto-A. Goldflam, kvarta

NASA a ŠIMON

Jak dlouho jste spolu?

N: Dnes (6. června) je to 1008 dní.

Š: 2 roky, 9 měsíců, huh to je dost.

Jak velkou část vašeho vztahu jste strávili v odlišných zemích?

N: Velkou. Asi 2/3.

Š: Já už dva roky, ona to vydržela jen 2 měsíce.

Jak zvládáte vztah nadálku?

N: Psáním si, viděním se o víkendech. Neříkám, že to je vždy lehké, chybění, psaní, dojíždění, ale zas to očividně stojí za to a i má výhody. Za prvé, těch 500 kilometrů není tolik, dá se sejít na víkend a člověk pozná spoustu nového. Za druhé jsme už na začátku museli udělat rozhodnutí, zda do toho i přese všechno jít, a když to už jednou oba uděláte, vztah se formuje úplně jinak.

Š: No jo, spolu jsme ještě nepoznali nic jiného, takže zatím fungujeme, pravda, přes tři státy už to byl trochu extrém. Každopádně díky odloučení je každé setkání o to exkluzivnější a blabla... Přečtěte si raději něco z červené knihovny než tohle...

Jak jeden druhého oslovujete?

N: Šimon, Shrek, Muž.

Š: Pako, Rusko, Žabažizno, Stázko.

Jakou nejšílenější věc jste spolu zažili?

N: Není to asi nejšílenější, ale o Vánocích jsme si jednou večer řekli, že strávit 3 dny v Praze bude nuda a odjeli jsme druhý den do Brna za kamarády.

Š: Nervově, když ona naviguje v autě. Asociálně moje maturita. Prožitkově den s rodinou, kdy jen doufáte, že se nedomlouvá na tom, do jaké přehrady vás v černém pytli hoděj.

Tenkrát na severu

15:52. Autobus přijíždí do pohraničního města Bärenstein. Za pár minut už přecházím říčku Polavu (Pöhlbach) do Vejprtu (Weipert). „Vítejte v Ústecké kraji,“ stojí na ceduli. To nezní moc optimisticky. Ocítám se v úplně jiném světě. Snad největší dobrodružství mého krátkého pobytu v německém Annabergu začalo paradoxně až po překročení státní hranice.

Vejprty vypadají z perspektivy chodce ještě mnohem hůř než jen z letmého průjezdu autem. Máte totiž dost času (možná až moc) na nasátí místní zoufalé atmosféry. Cestou na autobusové nádraží přemýšlím, co je horší, jestli vila v ruinách nebo vila natřená křiklavými barvami. Dále mímám nespočet vietnamských večerek, úplně prázdné hlavní náměstí, poštu, kde si vyberu peníze, jeden otřesný kiosk a nástěnku místních komunistů. Autobusové nádraží je podivně za-

strčené za městským úřadem a obklopené opuštěnou továrnou. Jsem tu úplně sám. Společnost mi dělá jen ostrý krušnohorský vítr. Město duchů.

16:20. Přijíždí autobus. Jaksí mě nenapadlo, že mi bude vybrána pětistovka úplně k ničemu, nerudný autobusák se tedy musel spokojit s eurem (jen na okraj, deset minut autobusem z Annabergu do Bärensteinu stojí 2,20 €, hodinová cesta do Chomutova směšných 20 korun). Autobus objíždí snad každou krušnohorskou vesnici a samotu. Skoro celou cestu jedu sám. Nakonec nastoupí asi tři lidé, se kterými se řidič zjevně dobře zná. S jedním z nich řeší opravu střechy celý zbytek cesty až dolů do Chomutova.

17:25. Chomutov (Komotau). Celému městu vévodí zchátralý sedmnáctipatrový panelák v ruinách, bývalý hotel Armabeton. Náladu mi mírně zlepšuje kebab zakoupený v historické části města (zároveň jsem si díky tomu rozměnil pětistovku, takže jsem mohl zaplatit pět korun za použití WC na nádraží).

18:15. Konečně přijíždí autobus do Prahy, k mému milému překvapení jde o společnost Student Agency. Možná si myslíte, že tím moje sudetská odysea definitivně skončila. Já si to myslel taky, dokud jsem si nesesl vedle postarší paní z Jirkova (město poblíž Chomutova). Poprvé po sedmnácti letech jede do Prahy. V hlavní městě se ale přesto nehodlá

dlouho zdržovat, z Florence totiž bude přes noc pokračovat až na Slovensko. Povědomí o Praze má zřejmě výhradně z krimi zpráv, proto se ptá, zdali se v Praze v noci nebojím feťáků a podobně. Člověk by to i pochopil, kdyby paní nežila celý život právě v Sudetech. Zatímco se kochám západem slunce nad Českým středohořím, následují poznámky, jak musím být hrozně hodný a chytrý hoch (ne jako ta „dnešní mládež“) a že na mě musí být rodiče pyšní.

20:30. Florenc. Loučím se s paní a doporučuji jí, aby se někdy do Prahy vydala. Zas tak špatný to tu není.

David Chytil, sexta

Štěpánovo seriálové okénko: The Path

Poměrně nový seriál od Hulu, který nesbírá vůbec špatná hodnocení, by vás na první pohled mohl zaujmout hlavní hereckou dvojicí. Po boku výborného Hughy Dancyho z Hannibala se totiž postavil Aaron Paul z Breaking Bad. Jestli vám tato jména nestačí, mohl by vás zaujmout samotný seriál. Jedná se o poněkud netradiční téma. Příběh se odehrává v New Yorku a sleduje dění kolem fiktivního kultu, náboženského hnutí, které se snaží změnit život všech kolem. Základem Meyerismu je cesta ke Světlu a stoupání vzhůru po Žebříku. Členové hnutí dodržují přísná životní pravidla, pomáhají potřebným a snaží se zlepšit svět. Zní to dost idealisticky, že?

Po pár dílech zjistíte, že to není tak jednoduché. Někteří členové se začnou odvracet, jiní zpochybňují funkčnost systému a objeví se také klasické rodinné problémy. Nakonec se z poklidného děje kolem idealistického a fungujícího kultu stane pořádné drama, kterému nechybí kvalitní psychologické zápletky a otázky.

Před pár týdny skončila první série, čítající deset hodinových dílů. Hulu navíc k uspokojení svých fanoušku oznámilo, že se plánuje i série druhá.

Štěpán Vácha, sexta

Lidovky jsou taky cool

Před pár dny jsem byla na vystoupení dívčího uskupení Lada a musím přiznat, že na koncert moravských a slovenských lidových písní jsem šla se značnou skepsí. Když ale na pódium nastoupil asi tucet folklorově oblečených holek v modrých sukních po kolena, bílých košilích a s červenými mašlemi ve vlasech a začal za doprovodu cimbálu a smyčcových nástrojů zpívat, můj zájem značně stoupl. Po letech vystupování se sborem se zpívat rozhodně naučily a tradičnější repertoár byl kupodivu chytlavý. Během chvilky jsem už s nadšením poslouchala lidovky, které jedna ze členek skupiny odposlouchala a přepsala z YouTube, a ke konci vystoupení celé publikum tleskalo a podupávalo do rytmu

slovenských písniček.

Kromě roztančujících melodií měly lidovky i překvapivě zábavné texty, které jen dokazovaly, že table s láskou jsou stejné, ať už ve volném čase hledáte zaběhnuté koně, anebo fotíte selfie.

Takže moji milí, nebojte se zkusit nové věci, budete překvape-

ni, co všechno může být vlastně strašně super. Pokud by někoho z vás Lada zaujala, mají facebookové stránky, kde se můžete dozvědět víc, a chystají další koncerty, které myslím stojí za návštěvu. Třeba se v budoucnu na nějakém z nich potkáme.

Františka Tranová, sexta

miniRECENZE

Alex Greciac – Scotland Yard

Že už bylo dost historických detektivek? Ne, těch není nikdy dost. A tahle je z těch nejnovějších nejlepších. Viktoriánský Londýn: koňské drožky, chudoba, pach a špína, mrtvoly policistů v kufrech, unesené děti... Vražd přibývá, čas se krátí. Geniálně napsaný temný a drsný příběh s trochou morbidního humoru a sympatickým hlavním hrdinou. A i když je autor Američan, Londýn vystihl přesvědčivě, i když možná až moc...

Maigret sets a trap

Nové zpracování ne tak nového příběhu o vrahovi žen, kterému je na stopě komisař Maigret ze Zlatnického nábrežní. Tuhle televizní jednohubku (kterou najdete po pár kliknutích na internetu) natočili Angličané (v Paříži) a do hlavní role obsadili Rowana Atkinsona, který se snaží vymanit ze svých humorných rolí (a daří se mu to sakra dobře). Napětí, skvělá předloha, dobrá hudba a dobové kostýmy jsou zárukou spokojenosti.

Otto Goldflam, kvarta

Gregory David Roberts – Šantaram

Na první pohled další duševně založená kniha, která vás podrobně provede systémem reinkarnace a poradí vám, jak si zlepšit život, není taková, jakou se zdá být. Je to autorův autobiografický román, popisující ilegální život v Bombaji po útěku z nejtřeštěnějšího australského vězení. Výborný román vám přiblíží fungování černého trhu, provede vás indickým podsvětím a naučí vás životu ve slumu. K napínavému příběhu přidejte autorův skvělý styl psaní, a mezinárodní bestseller máte na světě.

Štěpán Vácha, sexta

Příběh lesa

Jste už taky otráveni ze všech těch novejk super akčních filmů, kterými nás Hollywood každé rok bohatě zásobuje? Jestli hledáte změnu, francouzský dokumentární film *Příběh lesa je pro vás jako stvořený. Za přibližně dvě hodiny se dozvíte, jak proměna planety a osidlování přírody lidmi změnilo život mnoha zvířat.*

Přestože máme v názvu slovo „příběh“, není tou nejdůležitější částí filmu. Tou jsou dokonalé a velmi kvalitní záběry různých zvířat. Ať už to je souboj medvědů, divokých koní nebo narození srnky. Může to znít nudně a musím uznat, že koukat na takové filmy často by mě taky nebavilo, ale jednou za čas je fajn si jen tak sednout a obdivovat jednoduše přírodu a její krásu.

Kačka Kubicová, sexta

Jaromír Nohavica – Šla pravda světem

Prvního dubna známý ostravský písničkář vyprodal kino Lucerna. Program se ovšem tentokrát neskládal ze známých písniček jako Divoké koně nebo Když mě brali za vojáka – tentokrát to bylo pro opravdové fajnšmekry. Nohavica totiž, až na několik málo výjimek, zpíval pouze přeložené písně ruských písničkářů Vladimíra Vysockého a Bulata Okudžavy. Opět se projevilo Nohavicovo umění střídat nálady písniček – například svižné Malíře vystřídala tajemná píseň Setkání s A. S. Puškinem, která celé kino naplnila mrazivou moskevskou atmosférou, aby pak tempo celého koncertu znovu zrychlilo při Petěrburgu. Je ovšem velká škoda, že při jedné z nejlepších písní (Šla pravda světem) Nohavicovi vypadl text a nebyl s to píseň dozpívat.

Nohavicu doprovázel vynikající polský akordeonista a klavírista Robert Kuśmiersky, který svou neuvěřitelnou hrou na akordeon celou dobu ohromoval publikum. Nohavica se loučil nadvakrát – písněmi Moskevská virtuálka a Kometa. A jednalo se o jeden z nejpovedenějších koncertů, na kterých jsem kdy byl.

Vojta Voska, tercie

Vinyl

Desetidílný seriál z produkce HBO měl premiéru letos v lednu, a pokud vás zajímá sex, drogy a rock 'n' roll, rozhodně by neměl uniknout vaší pozornosti. Newyorská hudební scéna sedmdesátých let, do které je děj seriálu zasazen, totiž ani jednu ze zmíněných věcí nepostrádala.

Richie Finestra, majitel společnosti na vydávání gramofonových desek American Century, se v nejisté době rychle se měnícího byznysu s hudbou snaží najít místo pro svou krachující firmu. Aby se mu to povedlo, potřebuje najít novou kapelu a s ní i tvář, za kterou se jeho nahrávací společnost postaví. Hledání talentu však není snadné, a když se k tomu všemu přidají ještě osobní problémy a plotky s policií, je zaděláno na opravdové drama.

Nora Tříšková, sexta

Mikoušovo hudební vokno

Jste jedinečná lidská bytost! Ano, je to tak. Vplétáte si do vlasů lístky jinanu. Podnikáte dlouhé procházky po Bohem nejopuštěnějších částech Žižkova a hledáte v nich odpověď na své srdceryvné vnitřní otázky o smyslu života. Pijete zásadně jen kurkumové latte s kapkou čerstvě vylisovaného pampeliškového mléka, jíte jenom kuskus a jemně opečený kořen mangrovu. A proč děláte to všechno, co vás tak odlišuje od všeho dalšího, co si v této agonii zvané život říká člověk? Protože jste PORGÁN. A takový PORGÁN, ten nemůže poslouchat jen tak nějakou hudbu. PORGÁN musí totiž mít vždy skvělý přehled o té nejnovější, nejalternativnější a ideálně politicky nejangažovanější hudbě. A, milé dámy a pánové, proto jsme pro Vás založili tuto novou rubriku.

Co se týče letošního roku, bude to mela. Člověk moc neví, zda má spíše truchlit nad zdrcujícím odchodem Svaté Trojice Kilmister-Bowie-Prince, anebo zda má nadšeně poskakovat díky všem těm zvučným jménům hudebníků, kteří se letos v naší zapadlé zemi objeví (nebo už objevili). Věční paranoidní konspirátoři Muse, druhá největší dávka emocí po hrajících si štěňátcích v podobě Twenty One Pilots, svalnatý rváč v pozdně středním věku Iggy Pop, skákající a rozeskávající Red Hot Chili Peppers, zahloubaný a melancholický Rodriguez... Seznam by zabral několik stran, ale taková maličkost by bohužel asi neunikla našim věčně pozorným editorům.

Nicméně za zmínku stojí předně nový singl od RHCP jménem Dark Necessities, který má sloužit jako ochutnávka z připravovaného alba The Getaway. Skvělá, tvrdá slepovaná basa ve sloce je vyvážená atmosférou dokreslující, jemnou kytarou a decentním klávesovým riffem, díky čemuž vzniká pro RHCP úplně nový zvuk, vzdá-

leně připomínající desku Californication. Dále, když už jsme narazili na takový ten alternativní mainstream, ne

můžeme opomenout Lemonade, poslední album Beyoncé, které se sice téměř nedá na internetu najít, ale i tak se mu dostává moře pozornosti a pozitivní kritiky, hlavně díky žánrové rozmanitosti (stylem „od hip-hopu ke countryza tři minuty“) a tvrdému vymezení vůči kultuře dominantního bílého muže.

Z české scény bych mohl nabídnout písničku Tak a teď!, společný rapový projekt Vladimíra 518 s Pilem C a Smackem, ve kterém se povedl jak text, tak výběr samplerů, třeba výrazná overdrivovaná kytara. Jako větší na hudebních fanoušků ale i já spíše doporučuji vyhlížet léto, a to předně kvůli festivalům, od menšího studentského NaKaši Festu (10.–11. června) po tradičně obrovské Colours of Ostrava (14.–17. července). Na prvním zmíněném můžete mít tu čest stát se svědky průlomového ročníku – festival trvá letos dva dny místo jednoho, má k dispozici několiknásobek loňského rozpočtu a na lineupu figurují kromě jmen jako Kapitán Demo, Mr Cocoman a I Love You Honey Bunny i umělci ze zahraničí, předně britský hudebník kombinující rap a reggae Deadly Hunta. Na Colours bych, na druhé straně, silně doporučil vaši pozorností psychedelickou australskou kapelu Tame Im-

pala. A pokud se vám nechce jezdit za hudbou pryč z příjemného ruchu hlavního města, můžete se přijít podívat třeba na Metronome Festival (25.–26. června), kde se objeví Iggy Pop, Crystal Fighters, The Kooks, Ella Eyre a mnoho dalších.

A nakonec, pokud byli na váš vkus všechny kapely a umělci ještě pořád trochu mainstreamoví, bude mi ctí předvést Vám HiBo (hipsterskou bombu) tohoto čísla Por-gazeenu: maďarskou bigbeatovou kapelu Locomotiv GT ze 70. let (nejlepší je podle mě písnička Egy elfelejtett szó, ale ani za Boha nevím, jak se to vyslovuje). Kdo by totiž odolal rockovému riffu doprovázenému zpěvem fistulí v maďarštině, tomu už stejně asi není pomoci.

Mikuláš Adam, septima

The Assassin

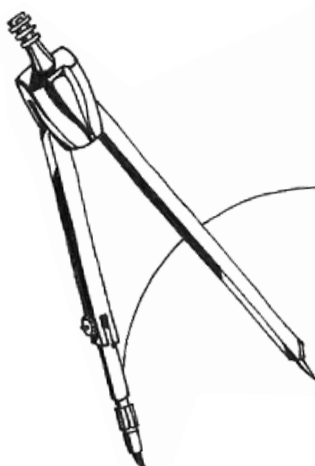
Když jsem před necelým půl rokem usedala do měkké červené sedačky starého kina Duke of York's Picture House v Brightonu, měl jsem jen velice matné představy o tom, na co jdu. Něco s nájemnou vražedkyní, která dostává v Číně devátého století za úkol zabít svého bratrance, ale nebude to akční, jenom umělecký. Tak proč to nezkusit.

O čem to vlastně bylo, nevím ani teď. Pro plné pochopení příběhu bych potřebovala znát detailní historii Číny devátého století, vztahy všech dynastií i mentalitu a tradice tehdejších lidí, a tak jsem snahu o pochopení děje vzdala během první čtvrt hodiny. I přes to byl The Assassin neuvěřitelný audiovizuální zážitek, a tak mi přišla promyšlenost každého záběru a barevné tónování jednotlivých scén jako dostatečná náhrada za nepochopitelný děj. Neplatilo to ale pro všechny. V sále se našli i jedinci se slabší povahou, kteří brzy po začátku zbaběle uprchli ze sálu a připravili se tak o velice bizarní a silný filmový zážitek.

Když jsem se nakonec ocitla zpátky ve 21. století, vydala jsem se stát frontu na záchod. Asi tak padesátiletá paní stojící přede mnou se mě zeptala, o čem že si myslím že to bylo. Uf, tak nejsem jediná, kdo to nepochopil, pomyslela jsem si a pustily jsme se do úvah o tom, co že to všechno vlastně znamenalo.

Každopádně jsem už nikdy potom nemluvila ve frontě na záchody s ostatními čekajícími o tom, co jsme právě viděli, takže přestože byl the Assassin nepochopitelný, byl krásný a nakonec i podnětný.

Nora Třísková, sexta

Kačka a Jiří ❤️

Jak dlouho jste spolu?

Nedávno to bylo dva a půl roku

Od kolika let se znáte?

Od Kaččiných 8 a Jiřího 10.

Bylo to náročné, když byla Kačka v Německu?

Jo, bylo to docela těžký. Ale dost jsme si psali a viděli jsme se v průběhu.

Co si myslíte o svých „tchýních a tchánech“?

K: Moc je neznám, jeho maminka mě trochu děsí, ale tatínek je mega v chillu. A suprově se směje.

J: Kaččina mamka je super, říká, že mě chce adoptovat. A tatínek měří dva metry, váží přes metrák a má tetování. Takže se ani nemusí snažit a pouští hrůzu. Ale vzhledem k tomu, že chodím s jeho nejmladší dcerou, je moc milej.

Co je nejlepší věc, co pro vás ten druhý udělal?

K: To je těžký si takhle vzpomenout. Jednou mi na táboře sám od sebe vyřezal srdíčko a nějak se u toho zranil, tak to mám trochu i od krve.

J: Ukázala mi Supernatural.

Ten kůň je Nakaši

Píše se pátek 10. června a odpolední vlak ve směru Davle a Petrov u Prahy se potácí po kolejích rozpálených jako Šilhovy projevy, sevřený mezi strmou skalou na východním břehu Vltavy a řekou samotnou. Vnitřek vagónu voní Big Shockem, Májkou a rybím salátem za šestnáct (fuj, Tomíku!). Jsme na cestě na možná ne největší, ale rozhodně jeden z pravidelně nejveselejších letních festivalů letoška - Nakaši Fest nedaleko Petrova u Prahy.

Po krkolomné cestě z nádraží do kopce, kopce a pak ještě jednoho kopce, přičemž za každým druhým rohem na ubohého P. K. čekal krvežíznivý pes čekající na příležitost vytrhat mu tesáky z těla všechny důležité orgány, jsme konečně byli zachráněni P. V. v proslaveném Peugeotu Josefa T., jednoho z hlavních organizátorů celé akce. Takto jsme na poslední benzínové výpary dojeli zbývajících 300 metrů na louku rozkládající se čirou náhodou přímo pod geometrickým středem Čech, na které se akce konala. Přivítání bylo vel-

li jsme se však odradit, věřice, že největší dav dorazí na jasného headlinera prvního večera, a to Terénní Kuře. K naší radosti se tak i stalo: muži padali k zemi oněmělí (a ohluchlí) úžasem, ženy hlasitým jekotem žadonily o autogram na poprsí nebo

Každý interpret přispěl svou troškou do mlýna. V pátek se (po již zmiňovaném Terénním Kuřeti) ukázal postupně i Cigarette Syndrome, Pokáč, Green Smátroll a mnoho dalších studentských projektů, přičemž vše zakončil bůh ulice Kapitán Demo a ne-

aspoň kolem pupíku a snad i stromy a keře se vlnily do neidentifikovatelného rytmu a kakofonických melodii našeho vytříbeného repertoáru. Po této krásné zkušenosti, na niž stále se slzou v oku vzpomínám, přišel tedy čas na spokojenou kapelní reflexi ("pěkný p**o voe") a tradiční hodkovas.

chvalně proslulý terorista Mr. Cocoman (prej se jmenuje Adam, ale co já vím). Na spánek už moc času bohužel nezbylo, protože v sobotu krátce po snídani (čti: asi ve čtyři odpoledne) se naplno rozjel druhý den, kde se po menším koncertu povětšinou herce Divadla Na Zábradlí Miloslava Königa a soft-rockových Known as Brooklyn opět rozpoutala tvrdá party s kapelami jako I Love You Honey Bunny (jestli neznáte, okamžitě zadejte do Youtube, minimálně dámy pak jistě pochopí), Kšandy Industry, Lihový Milice, Colectiv a na závěr hlavní hvězdou celého programu, energického britského milovníka travin Deadly Hunta. Sobotní program ještě doplnila trocha poesie, respektive angažovaného polorapu, mj. z pera a Vincentkou notně nadopovaných hlasivek absolventa Kuby Holoubkova.

kolepé - v uvítacím výboru čekal jeden Koko, Horák a pes. Dojati touto oficiální demonstrací přátelství jsme si vyzvedli své pásky na ruku pro účastníky (byly červený, heč) a vydali se vyzkoumat, jaké skvosty se v našem okolí nacházejí.

Ukázalo se nicméně, že jsme tu byli tak o solidní čtyři hodiny dříve, než by bylo ideální. Na dvou ze tří stagi, které byly určeny pro hudební produkci, už se sice hrálo, lidí tam však bylo asi tolik, kolik je v naší hrde republice jaderných hlavíc. Neda-

Malý pivovar Hubert svým zlatavým mokem všechny (kteří již dosáhli věku 18 let, jak jinak) velmi potěšil, ale gastronomická kouzla zděšší kuchyně byla opravdu něco z jiné dimenze: guláš i vegeguláš k pohledání, kýta, krkovice, cibulačka... Na své si přišly i mlsné hipsterské jazýčky, neboť se druhý den podávali dokonce pražení cvrčci se

zeleninou (ne, tohle zrovna vtip není) a vše se dalo zakončit čerstvě natočenou zmrzlinou od téměř vlídného zmrzlináře úctyhodného diametru. Občerstvení navíc nepřestávalo fungovat ani o půlnoci a pilně udržovalo návštěvníky spokojené až do brzkých ranních hodin.

A na závěr, hudba. Směs žánrů a kapel, které se navíc díky tomu, že se na festivalu nacházely ony zmíněné tři stage najednou, snažily neustále jedna druhou přehluchit a tím přidávaly k energii sršící atmosféře.

Abych to shrnul, akce to byla nezapomenutelná a návrat domů (potácivou chůzí, v teplácích, s krosnou na zádech a křenem v ruce) těžký. I když Adam Kaše a jeho tým spolupracovníků asi ani letos nedokázali doplatit všechny náklady festivalu, nezbyvá mi než doufat, že upustí od svého rozhodnutí uprchnout před dluhy do Argentiny, a že se i s mnoha z vás, draží čtenáři Porgazenu, na této oslavě krás (i hrůz) lidského života uvidím i příští rok!

Mikuláš Adam, septima

Zlyžoval som Chopok

Už když jsem byl před několika lety na nízkotatranské hoře Chopok v létě, uchvátil mě. A když to tam je tak krásné v létě, jaké to asi musí být v zimě? Tato otázka mi dlouho nedala spát, a tak jsem nakonec přemluvil tátu, ať jedeme na Chopok lyžovat o velikonočních prázdninách 24.–28. března.

Jak jsme se prož... propapali za hranice

A je to tady! 24. březen, čas odjezdu. Už v 7:15 se scházíme s ostatními na hlavním nádraží a po mnoha vypitých hrncích kafe jdeme na nástupiště. Vlak společnosti Regiojet přijíždí záhy, je krásně čistý a komfortní, a nastává první těžší úkol na naší cestě – jak všechny ty kufry, tašky, batohy, batůžky, lyže, kytary, bundy a kabáty narvat do kupé, které je stavěno asi tak na polovinu zátěže. Přes všechny nesnáze se nám nakonec vše podaří dát tam, kde to má být, a vlak se zvolna rozjíždí.

Po dojezení bohaté snídaně, kterou jsme si objednali, se mírně zoufalého stewarda tážeme na dezert a objednávací kolo začíná nanovo. A takhle to pokračuje několikrát za sebou, těsně před výstupní stanicí už k nám steward dochází s výrazem, ve kterém se zračí směs pobavení a zoufalství, a také s větou: „Doufám, že se brzo unavíte.“ Smůla, neunavíme. Ještě jedno kafe, prosím!

Konečně na horách!

Podle jízdního řádu máme v Liptovském Mikuláši na přestup do Jasné, kde budeme bydlet, 45 minut. Během cesty však nabíráme zpoždění 35 minut, a tak už jsme dlouho před výstupem „nastartovaní“ přede dveřmi, a čekáme jen, až do Mikuláše konečně dojedeme.

A nakonec šťastně brzdíme na druhém nástupišti. Výstup je skutečně pompézní – je jasno, fouká vítr a město ze dvou stran svírají zasněžené štíty Vysokých a Nízkých Tater. Rychle se přesouváme na autobusové nádraží a za chvíli už nás autobus unáší do Jasné.

Na autobusovou zastávku v Jasné nedlouho po našem příjezdu přijíždí chatař pan Kšiňan, nakládá naše zavazadla a odváží je k chatě. My musíme ještě kilometr do kopce, ovšem po pohodlné cestě a na čerstvém vzduchu. Asi za dvacet minut přicházíme k cíli naší cesty – k nejvýše položené (1220 m n. m.) chatě v Demänovské dolině, k chatě Koliesko.

Demänovkou zmožený účastník zájezdu

Pome!

Po ubytování se všichni scházíme u dobré večeře. K velké radosti všech účastníků tu točí Plzeň, takže nálada je opravdu dobrá. Hned po večeři přichází mladý číšník s nabídkou místních likérů. Horec se příliš neujímá, zato Demänovka zachutná téměř všem (já zůstal věrný Kofole, jinak bych si toho z večera asi moc nepamatoval a ochudil vás o reportáž) a číšník si s bodrými slovenskými pokřiky „Pome!“ a „Až po malíčka!“ (což se dá volně přeložit jako „A na ex!“) zavádá s námi. Spát jdeme až k půlnoci, protože zásoby Demänovky jsou opravdu značné.

Probouzíme se do polojasného rána. Při snídani hledáme onoho mladého číšníka, ten ale nikde není. Nevydřžeme a ptáme se, co se s ním stalo. Druhý číšník nám dobromyslně sděluje, že Miško (to je ten číšník s Demänovkou) měl v noci nějaké žaludeční problémy. Svaz slovenských bohémů, chtělo by se říct.

Děsivá i nádherná Spravodlivá

Konečně vyrážíme na lyže. Na sjezdovkách je sice dost lidí, jsou však široké a s dostatkem sněhu. Jsem velmi příjemně překvapen komfortem přepravních zařízení – převážnou část lanovek zde tvoří odpojitelné (tedy rychlé) sedačkové lanovky, většinou i s bublinou proti nepříznivému počasí, jedna dokonce s vyhříváním sedaček. Příjemné zpestření cest nahoru je i to, že každá lanovka má jinak barevnou bublinu. Z dalších lanovek jmenujme třeba Funitel, kabinu na dvou lanech odolávající silnému větru.

Zcela unesen z výhledů, které jsou téměř ze všech sjezdovek, se uchyluji do Von Roll Restaurantu Luková. Tato restaurace se může pochlubit interiérem vsazeným do původní budovy lanovky z padesátých let... a ta kuchyně! Dal jsem si vepřovou panenku na hříbkové omáčce s haluškami a musím říct, že tak dobré jídlo už jsem na svahu hodně dlouho nejedl.

Odpoledne se přesouvám na černou Majstrovskou. I teď odpoledne je díky menší návštěvnosti v dobrém stavu, a tak se mi z ní příliš nechce. Pak ale při jízdě lanovkou vpravo vidím průsek kosodřevinou plný obrovských boulí. Konečně mi dochází, že to je Spravodlivá – zdejší nejtěžší sjezdovka. Po výstupu z lanovky a chvíle váhání na ni nakonec vjíždím a odměnou mi je totální liduprázdnota (se mnou je tam už jenom jeden člověk), překrásné výhledy a zábavná jízda v již zmiňovaných obrovských boulich.

Lýžují až do 16:00, kdy se lanovky uzavírají. Čekáme na Miška, ten ale ani po večeři stále nepřichází. Demänovka je prostě dobrý sluha a zlý pán.

Na sever... a na jih!

Následující den padá déšť se sněhem, třetí lyžovací den (neděle) už je ale lepší počasí, a tak vyrážím objevovat jižní stranu Chopku, doposud jsem totiž jezdil jen na severu. Jih mě vítá nekonečnými bílými pláněmi, sněhu je zde i více než metr – zdejší freeridy jsou proslulé (a díky dobré lanovkové dostupnosti je zdejší oblast známa také jako „ráj líných freeriderů“). Sjíždím první sjezdovku – Zjazdárskou. Výhledy jsou z ní opravdu nádherné, já však pokračuji po Slnčené sjezdovce dál do údolí a je to opravdu nádherna. Později se přesouvám do oblasti Zadné Dereše a na zdejším vleku Tatrapoma (zvaná kulotr, znáte třeba z Rokytnice nad Jizerou) si užívám jedinečné ticho, přerušované jen občasným cinkáním pomy. To už je ale čas na oběd.

Obědváme v Chatě Kosodrevina. Tento neuvěřitelně ošklivý hotel z ponurých dob socialismu ale nabízí výbornou kuchyni (doporučuji kapustnicu a halušky s brynzou), a tak je jeho návštěva nakonec docela příjemná.

Po večeři nás čeká překvapení – Miško se vrátil! A to znamená další hektolitry Demänovky a piva. Pome!

V kraslicí na Chopok

Před námi je poslední den, Velikonoční pondělí 28. března. Ráno se vyvážím jednou z kabin Funitelu, přemalovaného jako obří kraslice s mnohými malovanými vajíčky a jinými ozdobami uvnitř, až na vrchol Chopku a chvíli jezdím na jihu. Odpoledne projíždím sjezdovky, které mě nejvíc zaujaly a loučím se výjezdem v 15:59 poslední lanovkou nahoru a spouštím se dolů po luxusně široké a prázdné Pretekárské. Dojíždím na autobusovou zastávku k ostatním účastníkům našeho zájezdu, sušíme věci, které za mnoha zvláštních doprovodných zvuků rveme do

baťohů, které jsou nějak menší, než když jsme přijeli, děláme poslední fotky a v 18:00 nasedáme do autobusu, jedoucího do Liptovského Mikuláše. Chopok se s námi loučí tak, jak nás vítal, tedy se sluncem nádherně ozářenými svahy.

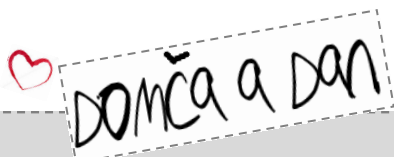

Burger s brynzou? Proč ne!

V Liptovském Mikuláši objevujeme výbornou restauraci – jedná se o Restart Burger. Tato restaurace si nás okamžitě získá skvělou obsluhou, domácími limonádami a pěkným interiérem, ale hlavně vynikajícím jídlem, zejména zdejší specialita – Liptov Burger s brynzou – je opravdu dokonalá. Po dezertu se s velmi dobrou náladou loučíme a míříme si to zpět k nádraží, kde si vyzvedáváme svá zavazadla a sedáme do čekárny. Záchvaty smíchu a konzumaci brambůrků z automatu si krátíme hodinu a půl do odjezdu vlaku do Prahy.

A když pak ve 23:30 vlak přijíždí, rychle nastupujeme do lůžkového vozu, uvelebíme se na pohodlných postelích a usínáme. A můj poslední pohled z okna vlaku míří kamsi do tmy – tam, kde tuším nádhernou zasněženou hradbu Nízkých Tater.

Vojta Voska, tercie

Jak dlouho jste spolu?

Od 14. 10. 2014, takže rok a 8 měsíců.

Kam jste šli na první rande?

Na večerní procházku po Praze a na večeři.

Kolik času spolu týdně mimo školu trávíte?

Hodně. Když je dlouhá škola, jedeme rovnou domů, ale když končíme dřív, jsme vždycky spolu. A samozřejmě o víkendech.

Co byl nejlepší společný zážitek?

Tak to moc nejde říct, je jich spousta a všechny jsou skvělé. Ale například letošní Silvestr ve Špindlu, víkendové hraní golfu, společné koncertování atd.

Máte už plány co dělat, až Dan odmaturuje?

Domča: Ano. Dan chce vystudovat práva a já medicínu. Ideálně oba v České republice, abychom byli spolu.

Za koleje, za koleje,
tam na čistý vzduch
odveleli papaláši
naš libeňský puch.

Ale, ale, copak, copak?
Vůně zahradou se line.
Mladá krev tam býti nesmí,
starší to má asi jiné.

Před dráhou již není dýmu,
beztak tady něco smrdí!
Pár zatloukaných Palackých
vám to přec s chutí stvrdí.

Za koleji, za koleji,
je již tolik smetí.
Nemáme to ale štěstí,
že ten čas tak letí?

Puch PORGu

Jak jsem ztratil svoje zuby

Reportáž z trhání osmiček

Jsou čtyři. Jsou zalezlý tam kdesi vzadu. Jsou zákeřné. Vybafnou, když to nejméně čekáte. A každý se jich bojí. Ani nevíte jak, a už máte v ruce žádanku s laskavou prosbou o jejich odstranění.

Ano, řeč je o osmičkách, lidském prokletí a chybě, kterou Bůh tak nějak v průběhu evoluce zapomněl odstranit. Zuby moudrosti jsou jako spalničky nebo plané neštovice. Postihuje to všechny bez rozdílu čehokoli a musí se to přetrpět. Jestli vás v budoucnosti bližší či vzdálené čeká tento zákrok, nevěšte hlavu a čtete dál. Vlastně nejen pokud vás čekají osmičky, ale třeba i nějaká operace pod celkovou anestezí.

Ze samotného vyndávání zubů bohužel nemohu podat nějakou uce-

lenou zprávu. Celou hodinu jsem totiž byl kvůli tomuto úkonu ve stavu řízeného bezvědomí.* To je strašně fajn stav. Nejdřív vám do žíly pustí opiát, po němž se vám začne hlava točit jak na řetízkovém kolotoči. A není to úplně nepříjemné, naopak. Potom se párkrát nadechnete, dostanete nitrožilně odpočítanou dávku uspávacího a do deseti vteřin o sobě nevíte. Probudíte se o hodinu později na dospávacím pokoji, kde zalije vás vlna euforie a spontánního štěstí. Alespoň tak jsem to měl já po odebrání osmičky dutiny ústní.

A teď k tomu, čeho se všichni bojí nejvíc. Tedy momentu, až to „přijde k sobě.“ Ano, není to příjemné, nepopírám. Ale není to ta ostrá, vystřelující bolest. Spíš takový pocit, že máte v ústech závaží nebo tak něco. To doprovází i „slyší obličej“, který ale do několika dnů mizí. Ale obojí se dá to přežít ve

zdraví a bez šrámů na duši. A na spaní vám postačí pilulky instantního růžového štěstí.

Takže se opravdu není čeho bát. Sice to není nijak komfortní záležitost, ale dá se to nějak překonat. Když je to za vámi, je to super pocit. A taky se naučíte skvěle připravovat jídla z jogurtů a zdokonalíte si výrobu bramborové kaše.

**Poznámka autora: Celková anestezie, či zastaralé narkóza, není v tomto případě úplně standardní postup. Autorovi byla po selhání pokusů o vytažení „zaživa“ doporučena zubařem. Postup uspání není univerzální. Může se lišit výkon od výkonu, nemocnice od nemocnice.*

Lukáš Svoboda, kvinta

Majda a Fredy

Jak dlouho jste spolu?

V létě to budou 3 roky.

Jak jste se seznámili?

Protože jsme oba matematictí géniové (haha), seznámili jsme se na Pythagoriádě.

M: Na Pythagoriádě mě to strašně nebavilo. Každopádně, věděla jsem, že do třídy přijde moje věčná kamarádka Ád'a Králová a s ní i její nová PORGovská třída. Skoro jsem umírala nudou, a ani jsem nevěděla co se okolo mě děje, prostě jsem to tam jen chtěla přežít... Moji lavici a celou třídu obsadil PORG a přede mnou seděl kudrnatej kluk v kostkovaný košili (Fredy), co se na mě pořád otáčel. Vážně nechápu, co ho na mém ranním obličejí zaujalo. Prohodili jsme jen pár slov a strašně se mi líbil.

F: Vešel jsem do třídy kde se to konalo a pomalu jsem umíral nudou. Lišácky jsem se porozhlédl po třídě a uviděl jsem fakt pěknou holku (Majdu). Najednou mi v hlavě začaly běhat moje profesionální balící taktiky. Nakonec jsem si jen sednul před ni a doufal jsem v to nejlepší. Viděl jsem, že si povídá s Adélkou a tak jsme vedli náš první rozhovor o tom, odkud se znají. Pak už to nějak vyllynulo samo.

Jaká nejzajímavější místa jste spolu navštívili?

Za ty dobrý 3 roky jsme míst navštívili pozeňnaně, jak sami, tak s naší skvělou partou. Máme hodně společných "fleků", kam se rádi spolu vracíme a shodli jsme se, že je v zásadě nemožný vybrat jen jedno nejzajímavější. Přeci jenom mezi jeden z nejnezapomenutelnějších společných zážitků bychom počítali společné hory v Itálii.

Co je nejotravnější věc na tom druhém?

M: Tak Fredyho samozřejmě vidím v tom nejlepším světle, ale jsou takový jeho malý lidský přirozenosti který mě štve. Napadá mě to jeho pohodářství. Zmínila jsem věc kterou na jednu stranu vlastně i miluju. Sama jsem v 'krizovejch' situacích nervák. Například když někam dost nutně spěcháme a já Fredyho za sebou musím doslova táhnout, protože jde v tom svym klídkovym pochodu.

F: Majdu fakt moc miluju, ale i tak mě dokáže pořádně vytočit nějakým svým "skvělým" nápadem, který ji nikdo nemá šanci rozmluvit. Ani kdybych jí slíbil cokoliv na světě, nenechala by si to rozmluvit. Třeba řezat avokádo v ruce, proti své ruce, je opravdu chytrá věc.

Máte nějaké společné plány na prázdniny?

Jasně! Sice toho není moc, ale v srpnu se jedeme 14 dní zaučovat jako praktikanti. Určitě se uvidíme i jindy, ale to spíš vyplyne nahodile.

Mladší sourozenci

Zamyšlení by mělo být o věcech nám důvěrně známých, a tak jsem se to své rozhodl napsat o mladších sourozencích. Chci tím také tak trochu vyvrátit myšlenky, jež zasela Aneta svým zamyšlením o jedináčcích, kde v podstatě řekla, že mít mladší sourozence je fajn. Možná je to pravda, ale platí to v jednom z padesáti případů. Obzvlášť to platí, pokud jste sourozenec nejstarší, a padá na vás solidní kus práce.

Myslím, že všichni nejstarší sourozenci se mnou budou souhlasit, že nejhorší je to o víkendech. V době, kdy si každý jedináček (případně člověk se staršími sourozenci) v pohodě sedí, dělá užitečné věci nebo jen tak prokrastinuje, my, lidé s mladšími sourozenci, neustále něco řešíme. Začne to ráno, obvykle tak v sedm. Říkáte si, co by soudný člověk v sedm ráno o víkendu dělal jiného, než spal. Situace je taková, že se dost špatně spí, když na vás jeden (nebo dva) sourozenci sedí a dožadují se pozornosti, protože rodiče je vyhodili s tím, že je moc brzo. Pokračujete pravidelným venčením, kdy si většinou mladší sourozenec vydupe, že musíte jít taky, „plotože jinak to není fér“.

Další kapitolou je nevinná větička „pojď si hrát“. Říkáte si, co je na ní tak špatného? Jsou pro to dvě situace. První je, když doděláváte něco, co vás strašně štve, nebo něco, co vám děsivě nejde, typicky protokoly. Nevím, jak vy ostatní, ale já vybuchnu jako přehřátý papíňák. Sourozenec se pak obvykle rozbere a vzniká kauza ne nepodobná Černobyli. Druhou situací je, že větička přichází opakovaně po sobě a je podpořena smířlivým rodičovským „jen na chvíli běž, stejně jen sedíš u toho počítače“. Doba takového hraní je sourozencem obvykle vymezována jako „chvilíčka“. Na té je zajímavé, že ať je jakkoli dlouhá, nikdy ne dostatečně, a tak se řevu stejně obvykle nevyhnete.

Dalším faktorem je, že jakmile máte něco vy, musí to mít i oni. Máte jablko, oni taky. Vezmete si do ruky klacík, abyste se zabavili při nekončném dlouhém procházce? Půjč mi to, půjč mi to, když nepůjčíte, začne cirkus, že se i Lucifer krčí strachy a modlí se, aby se mu peklo nezbořilo. Typickou „půjč mi“ věcí je počítač. Jakmile jste na něm vy, oni musí být taky, nejlépe vás vyhodit od toho, u kterého zrovna sedíte. Z vlastní zku-

šenosti vím, že rodiče to nejčastěji řeší větičkou „tak si pusťte něco dohromady“, ale nedej bože, aby to bylo něco, co vás baví! Samozřejmě, že výběr toho, CO si pustíte, je čistě pod diktátem mladšího, i když tomu se dá celkem úspěšně bránit tím, že jim dáte lehce (nebo taky úplně) zúžený výběr toho, co se pustit dá.

Poslední věcí, nad kterou bych se rád pozastavil, jsou jejich hry. Ne nad jejich náplní, ale spíš nad tím, jak si je přetvořit k obrazu svému. Pamatujte, že ideální hra je taková, kde vy sedíte a on (nebo oni, či ona, to je jedno) běhají, skotačí či se jinak fyzicky vysilují. Mojí oblíbenou je tak hra na domácnost. Vy sedíte v prostoru, který je označen jako „domeček“, a vysíláte sourozence pro všemožné věci. Pokud máte nabitý smartphone, jen vaše plus...

Tak to je asi to, co jsem chtěl prohlásit na účet mladších sourozenců, ač je to většinou verbež otravná, občas je člověk přece jen rád, že je má. Ale stejně bych toto zamyšlení ukončil tímto vzkazem. Drazí rodiče, to vy jste si je zplodili, tak se o ně i postarejte.

Honza Macek, kvarta

Sekaná s brkaší

V tomto článku budeme radit pokročilejším kuchařům, ale také úplným začátečníkům. Nevaříme s Láďou levně a chutně. My vaříme s Lukášem především chutně a ne nechtutnosti. Dnes máme na programu českou klasiku: sekanou. Dokážeme vám, že i tak obyčejné jídlo, jakým „sekačka“ určitě je, se dá pozdvihnout na úroveň minimálně světovou. Recept je rozpočítán pro čtyři osoby.

Sekaná

- ¾ kg mletého masa (mix hovězí + vepřové)
- 2 cibule (možno i červenou, já radši dávám klasickou pro výraznější chuť)
- 1–2 vajíčka
- 1 balíček anglické slaniny
- 3 stroužky česneku nebo 2 lžičky česnekové pasty (ideálně té bez 50 % soli, doporučuji Rojikovu pastu)
- 2–3 naběračky strouhanky
- 2 lžičky soli
- ½ pytlíku majoránky
- trochu muškátového ořechu (nejlépe koupit vcelku a nastrouhat)
- 1 lžička mleté papriky
- 2 dcl vody

Postup: Maso přemístíme z vaničky do větší, ideálně plastové mísy. V mase vytvoříme důlek, do kterého postupně naskládáme nejmenou nakrájenou cibuli, strouhanku, vajíčka, rozmačkané stroužky česneku (nebo pastu), na kostičky nakrájenou slaninu, sůl, majoránku, muškátový oříšek a mletou papriku.

Namočíme si ruce ve vlažné vodě a prohněteme do kompaktní směsi. Ruce se namáčí, aby se maso nelepilo. Hnětete všemi způsoby, fantazii se meze nekladou. Osobně doporučuji celou hmotu zvednout z mísy, chvíli si s ní hrát, prohánět ji mezi prsty, dělit a zase spojovat. Na závěr s ní vši silou praštete zpátky do nádoby. Ač se to nezdá, po dvou až třech otřesech začne být hmota kompaktní a poslušná.

Když je směs uhnětená, vezměte pekáč a rozdělte si směs na dvě poloviny. Z nich uplácejte šišky a ty vložte do pekáče. Podlijte vodou do výše maximálně tří milimetrů. Pečeme standardně (na 180 °C), půl hodiny přiklopené, hodinu a půl odklopené (na 150 °C).

Bramborová kaše

- 10–11 brambor typu C (možno i B)
- 5 dcl mléka (příp. pro labužníky doporučuji místo mléka smetanu ke šlehání)
- ¼ kostky másla
- špetka soli

Postup:

Vařte brambory cca 20 minut. Hotové budou, až vám budou po napíchnutí na vidličku sklouzávat, aniž by se na ní zachytily. Uvařené brambory scedíte a rozdrtíte šťouchadlem na brambory. Přilijte mléko (či smetanu), sůl a na plátky rozkrájené máslo. Vložte ruční mixér a zapněte na nejnižší obrátky. Postupem času zvyšujte po jednom stupni. Kdo tam dá hned plný výkon, nemusí v kuchyni příštích pár let malovat. Pokud kaše připomíná spíš lepidlo na tapety, přimíchejte vařenou brokolici, která kaši zahustí a chuťově změní jen nepatrně.

Jídlo dobré, zábava perfektní. Lukášovi dávám 2 body.

Lukáš Svoboda, kvinta

VĚDECKÉ VTIPY

„Víte, proč se na MFF UK nedělají jarní prázdniny?“
„Aby zatím studenti nestihli vystudovat VŠE...“

Sedí Einstein a student ve vlaku, když vtom to studentovi nedá a zeptá se:
„Promiňte, profesore, nevíte, jestli u tohoto vlaku zastavuje New York?“

Heisenberga zastaví dopravní policie. Policista se ho ptá: „Víte, jak rychle jste jel?“ Heisenberg odpoví: „Ne, ale vím, kde jsem.“

Chemik přijde do lékárny a poprosí o kyselinu acetylsalicylovou. Zmatený lékárník se ptá: „Myslíte aspirin?“ Chemik se praští do čela: „To je to slovo! Já si na to nikdy nemůžu vzpomenout.“

Kam si sednou chemici v divadle? Do Beketovovy řady.

To si takhle v pátek večer uspořádali fyzikové večírek:

Newton vypadal opravdu přitažlivě.

Einstein si myslel, že to byl relativně dobrý večírek.

Cavendish sice nebyl pozván, ale měl koule na to tam stejně přijít.

Když přišel **Coulomb**, řekl: „Tady je ale nabitó!“

Volta prohlásil, že přítomná společnost má velký potenciál.

Ohm celou dobu marně odporoval Ampérovým snahám lít do něj víno plným proudem.

Pascal byl příliš pod tlakem, než aby si užíval.

Curieovi se také zúčastnili a celou dobu přímo zářili.

Oppenheimer se nechal slyšet, že večírek byl přímo bombastický.

Heisenberg tam možná byl, možná nebyl.

Thomsonovi nejvíce chutnal puding.

Když odešel **Kelvin**, všichni ztuhli.

Přijde Hertz do baru a říká: „Jedno pivo, ale ať to kmitá!“

Žena posílá manžela programátora na nákup: „Kup dvě nožičky klobásy, a když budou mít vajíčka, kup jich deset.“ Muž jde na nákup: „Máte vajíčka?“ „Ano.“ „Tak mi dejte deset nožiček klobásy.“

Přijde matematik k fotografovi, že chce vyvolat fotky.

„9x13?“

„117, proč se ptáte?“

Otto-A. Goldflam, Matěj Krátký, kvarta

Chcete být MILIONÁŘEM?

Sledujete soutěž, ve které můžete vyhrát deset milionů korun! Sledujete soutěž Chcete být milionářem! Na tato slova z reproduktoru, doprovázená bouřlivým potleskem zaplaceného publika, vstoupil doprostřed oválného sálu vysoký moderátor. „Dobrý večer! Vítejte v soutěži Chcete být milionářem! A hned si také odpovídám – kdo by nechtěl!“ Diváci opět začali tleskat.

Moderátor se sebevědomě rozhlédl po aréně a pokračoval: „Opět vás vítám v naší soutěži, ve které někdo z vás dostane možnost vyhrát deset milionů korun! A protože dnes máme dlouhé komerční pauzy, nezbyl nám čas na představování soutěžících, které stejně nikoho nezajímá, takže jdeme rovnou na rozstřelovou otázku!“ Jakmile domluvil, sál potměl a moderátor přečetl otázku: „Seřadte následující historické události od nejstarší po nejmladší: za A Den D, za B vynález televize, za C úmrtí Františka Křižíka, za D debutové album Michala Davida.“ Ponechal několik vteřin na seřazení a do hrobového ticha pronesl: „Na prozrazení správného pořadí opět nemáme čas... takže vítězí Klára Klára...Krl...Kalr...“ Poslední pokusy o vyslovení jména nebohé soutěžící Kláry Králové, stejně jako její zoufalé zvolání, že odpovědi jenom natihovala, zanikly ve vřavě způsobené dalším bouřlivým potleskem.

Klára se posadila do horkého křesla. Moderátor se na ni upřeně zadíval. „Dobrý večer, Kláro. Jste připravena na to, že se z vás během několika následujících minut může stát milionář?“ „No, víte, já...“ pokusila se Králová o další marný odpor, který moderátor rázně utnul. „Ano, jste!“ zařval, publikum se opět zběsile roz-tleskalo a zazněla znělka.

„Je tady první otázka za tisíc korun: Kdo je kamarádem Boba ve známé pohádce? Za A Bobek, za B Boban, za C Bobík, nebo za D Bobo?“ Klára neochvějně označila odpověď A, protože tuto pohádku velmi dobře znala dětství. A samozřejmě to bylo správně, což v ní vzbudilo radost a naději, že třeba vyhraje víc. „Máte tedy tisíc korun, ale moc se neradujte, protože režie mi právě hlásí, že stojíte před studiem na modré zóně a už vás odtahují. A takovej odtah něco stojí!“ prohlásil moderátor pobaveně a d'ábelsky se uchechl.

Klára, ač si ze začátku příliš nevěřila, odpovídala správně na další a další otázky. Věděla správnou odpověď i na opravdu těžké otázky, například na tu za 160 000 korun, kolik medvědů měl Cibulka, na otázku za 640 000 korun, kolik gramů průměrně váží houskový knedlík, a dokonce i na tu za dva a půl milionu korun, jak se jmenuje čtyřicátá nejvyšší hora světa, která je zároveň nejvyšší horou Bhútánu.

A tak se milá Klára dostala, jako vůbec první český soutěžící, k posvátné metě deseti milionů korun. Celý sál, kromě jednoho bodového světla namířeného na stůl, u kterého seděl moderátor a Klára, potměl, ozvala se ještě dramatičtější znělka než kdykoli předtím a rozhostilo se ticho. Všichni věděli, že jsou svědky něčeho velkého a ohromením tajili dech (někteří dokonce tak, že museli být hospitalizováni s pneumotoraxem).

A bylo to tady. „Poslední otázka za DESET MILIONŮ korun českých. Co bylo nejdřív? Za A trolejbus. Za B knihtisk. Za C vejce. Za D slepice,“ řekl moderátor dramaticky, odmlčel se a zkoumavě se podíval

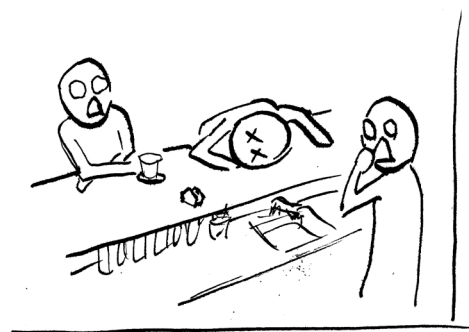
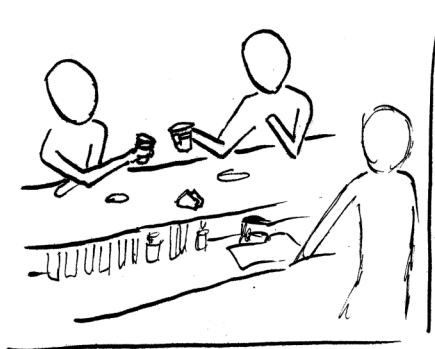
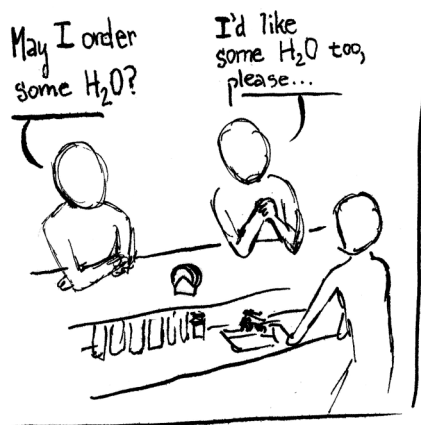
na Kláru. „A mimochodem, všechny nápovědy vám režie sebrala, to by jinak bylo moc jednoduchý,“ dodal po chvíli škodolibě. A Klára byla v koncích. Knížky nečetla, trolejbusem nejedla, vejce od dětství nenáviděla a na slepičí peří měla alergii. Smutně řekla: „Tak to bohužel nevím...“

Moderátor se na ni pátravě zadíval. „Opravdu nevíte?“ ujišťoval se. „Ne, fakt nevím,“ odpověděla Klára ještě více smutněji. „Tak ona to neví! Ona to fakt neví!“ přepadl moderátora záchvat smíchu. Chechtal se na celé kolo a plácal rukou do stolu. A jak mu oči zalily slzy smíchu, vůbec si nevšiml, kam tou rukou plácá. A tak se stalo, že se najednou netrefil do stolu, ale do něčeho jiného. Byl to počítač, na kterém měl označit Klárinu odpověď.

Označil odpověď C a hned se do-smál a vyděšeně koukal do počítače. „Ne, zpět, to byl omyl!“ vykřikoval, avšak ani to, ani mlácení do obrazovky ničemu nepomohlo. Odpověď C prostě byla nenávratně označena. Pohledem zlostně probodl Kláru a pod vousy zabrblal: „Jo, tak máte deset milionů, jupí, hurá.“

Celý sál se bleskově naplnil světlem, začaly padat konfety a moderátor po Kláře vztekle hodil šek s deseti miliony. Nikdo si ho však nevšiml, celé publikum bylo na nohou a tleskalo Kláře, která tomu pořád nemohla uvěřit. Jako první vyhrála deset milionů!

Vojta Voska, tercie

Školní rok 2015/16 ve fotkách

Agentský výcvik na Běstvině udělal z primánských chlapců a děvčat muže a ženy schopné se vypořádat s každou situací.

září

Zbraslavice yo yo
ty maj dobrou flou flou
čekuj naši šou šou
vem i svojí hou hou

říjen

V listopadu byl ještě čas na zábavu... Septimáni dorazili na novou Bondovku Spectre in style.

listopad

Vánoční trhy každoročně rozšiřují nabídku. Letos byl k mání i Honza Šilha.

prosinec

Maturit'ák. Už teď vzpomínáme se slzou v oku!

leden

Oblíbené tématické obličákové středky - tentokrát Grease a wannabe Johnové Travoltové...

Sekundánky na školním výměnném pobytu v Anglii.

únor

březen

Oktavánské poslední zvonění aneb PORG-parade v plném proudu.

Sextánský třídičák a sexy Adam Tůma.

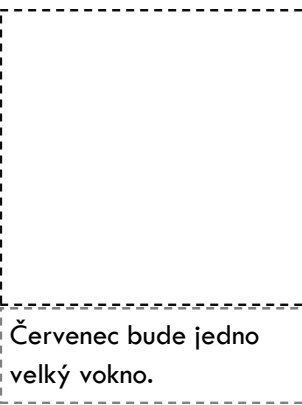
duben

květen

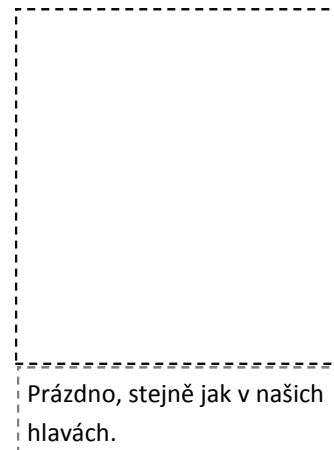
červen

V červnu byli všichni nakašii. Psychicky i fyzicky.

Červenec bude jedno velké vokno.

červenec

Prázdnno, stejně jak v našich hlavách.

srpen

Roleček

AR: Ten test byl lehký, ale oni si ho udělali těžký tím, že to neuměli.

(usedne za PC)

AR: To nám na dnešek vybrali hezký obrázek.

JS: To se vybírá samo.

AR: Aha, já myslel, že to každé ráno někdo vybere, třeba podle ročních období.

AR: Hodně lidí se třeba shoduje i na tom, že Země je placatá. Tady na PORGu asi ne... ale na Korábu!

Tatíček

P. T.: Víte, když jsem byl malej, tak se přibínáčky dělaly do takovejch papírovejch kelímků. To mělo ale chuť! Ovšem když jsem nedávno ochutnal ten nový, z plastovýho kelímku, musel jsem konstatovat, že je to prostě hnusný.

Při zkoušení

PT: No, tak Gellner se asi nepracoval...

AR: Tak se upil.

PT: Nooo, ještě něco horšího.

AR: Udrgoval.

Toegel

(po půlhodině vysvětlování fotosyntézy)

D. T.: Tak to by byly ty základní cykly.

K. Z.: To je ta šílená biochemie?

D. T.: Ne, ta teprve přijde.

Perly sviní(m)

Fišerová

KF: Příklady s hvězdičkou na vás!

Tournier:

F. B.: Řekněte něco italsky.

MT: A co byste si představoval?

F. B.: Tak třeba *Mám rád jablka a hrušky.*

MT: *mluví italsky*

F. B.: Páni, vy jste vážně dobřej!

MT: Právě jsem řekl, že jste teplouš.

Fabián

(na výletě)

DK: Máme dost času, to stihneme tu hospodu.

TF: S tím jsem počítal celou dobu.

Uhlíř

(rozdávání testů)

ŠU: Vy máte jedničku, měl byste se na to podívat.

JZ: Mohl byste mi to nějak vysvětlit, já to totiž vůbec nechápu.

ŠU: Ne.

ŠU: Vy hraje na klavír?

VV: No hraju, osm let, ale už končím, nebaví mě to.

ŠU: A nechcete se přeorientovat na jazz?

VV: Ne!!!

ŠU: Tak zahod'te osm let a UMŘETE!

Janichová

MJ: A ted' tady vidím takovoudle vandalismus!

MJ: Polovinu věcí, co se objeví v perlách, jsem nikdy neřekla!

Při zkoušení

MJ: No, a kdybyste měl před sebou sešit, tak už to víte!

MA: Kdybych měl sešit, tak to nevím stejně.

Cynická

Na hřbitovy chodím rád,
Posmívat se, proklínat.
Tančit mezi hroby jiných,
mrtvých, nevinných i vinných,
a pohoršovat veřejnost,
a srandy užít víc než dost.
A když odcházím tak pronáším sám k sobě,
Ještě je to dobré, ještě nejsi v hrobě.

P. N.

Porgazeen 65: časopis vydávaný studenty PORGu Libeň

Redakce: Mikuláš Adam, Martin Bláha, Otto-A. Goldflam, David Chytil, Petr Jakubčík, Kačka Kubicová, Petra Mikulášová, Petra Nosková, Jonáš Stoilov, Lukáš Svoboda, Františka Tranová, Nora Třísková, Štěpán Vácha, Petra Vávrová, Vojta Voska

Sběrači perel: Lukáš Svoboda, Veronika Šritterová, Filip Miškařík, Vojta Voska

Ilustrace: Eliška Hachová, Petra Mikulášová, Petra Vávrová

Titulní strana: Eliška Hachová, Štěpán Vácha

Šéfredaktorka: Františka Tranová

Sazba a grafická úprava: Kateřina Jellušová

Korektura: Mikuláš Adam, Dominika Hermanová, Petr Jakubčík, Kačka Kubicová, Kačka Vystavělová, Petra Vávrová

Takový ty IT věci: Vojta Staněk

Ochranný dohled a korektura: Martin Valášek

Adresa: PORGazeen, Lindnerova 3, Praha VIII – Libeň, 180 00

Ý-mejl: tranova@porg.cz

Archiv: porgazeen.stanekv.eu

Cena: 30 Kč

Porgazeen 65 vyšel v červnu 2016 v nákladu 160 výtisků.